

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XXXVIII | NÚM. 2017
2,90 € | 20 MAIG 2018

EN PRIMER PLA (P. 8-11)

Parròquia: cohesió i territori

Testimoni de tres capellans rurals

P. 18-19

Un miler
de joves
participen
en l'Aplec
de l'Esperit
de Tortosa

Club més Amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte

Tel. 934 092 700

info@clubmes.cat

www.clubmes.cat

DEL 14 AL 21 DE JUNY

SUÏSSA alpina

DEL 16 AL 23 DE JULIOL

RUTA NABATEA DEL SUD D'ISRAEL

Antics tresors cristians
Epifania ortodoxa al Jordà

DEL 21 AL 27 DE JULIOL

BRETANYA I NORMANDIA

Fe i patrimoni

DEL 13 AL 23 D'AGOST

L'ÍNDIA

Colors del Rajasthan

DEL 8 AL 19 D'OCTUBRE

SUD-ÀFRICA

El gresol multiracial més austral

DEL 13 AL 22 D'OCTUBRE

REGNES DE L'HIMÀLAIA: NEPAL I BUTAN

JULIOL

Del 6 al 13

PELEGRINATGE a la PULLA El sud d'Itàlia més autèntic i santuari Pare Pius

AGOST

Del 5 al 12

PELEGRINATGE A TERRA SANTA Camí de fe, cultura i història

SETEMBRE

L'UZBEKISTAN El llegat de Marco Polo

NOVEMBRE

L'IRAN La Pèrsia bíblica

NOVEMBRE

NOVA YORK Llums de Nadal

DESEMBRE

ALPS ITALIANS Pessebres dels Alps

Club⁺amics

Organització tècnica

Ruth Travel GC 1478

Estudis per a una Església en sortida

Com renovar els estudis eclesialstics en el si d'una Església en sortida? Com dotar-los de veritable qualitat? Com facilitar o convalidar els estudis en Ciències Sagrades a un refugiat? Com formar apropiadament el qui ha de jutjar una causa de nul·litat matrimonial? Què significa la transdisciplinarietat? Com implementar els estudis a distància? Aquests foren alguns interrogants que es van plantejar i respondre en el recent Congrés organitzat per la Congregació per a l'Educació Catòlica, celebrat a Roma (3 i 4 de maig) sobre la constitució apostòlica *Veritatis gaudium* (VG), del papa Francesc. Hi participaren rectors, degans i professors dels Estats Units, del Canadà, de diversos països europeus, del Pròxim Orient... La nombrosa participació —subratllada públicament pel prefecte, cardenal Giuseppe Versaldi— és un signe de fins a quin punt avui interessen els estudis de Teologia, Filosofia, Dret Canònic i altres ciències sagrades i la seva imprescindible actualització. Es faran tres trobades més de presentació en altres zones geogràfiques del món. La VG es començarà a implemen-

tar el curs proper 2018-2019. Una de les línies de fons de l'encontre va ser la importància del context cultural del lloc. Ja en el proemi de la constitució anterior, la *Sapientia christiana*, s'afirmava que «el medi cultural en el qual viu la persona exerceix una gran pressió sobre el seu mode de pensar i conseqüentment sobre la seva manera d'obrar; per la qual cosa la divisió entre la fe i la cultura és un impediment força greu per a l'evangelització». Segons Mons. Vincenzo Zani, secretari de la Congregació, així com un aforisme clàssic era que «la gràcia no destrueix la natura, sinó que la porta a plenitud» avui podríem dir que «el do de Déu s'encarna en la cultura pròpia de cada persona». Es va citar també el filòsof francès Edgar Morin, segons el qual avui «cal repensar el pensar».

La inspiració cristiana, característica de diverses universitats llatinoamericanes i també, singularment, de la Universitat Ramon Llull, ve reforçada en el número 5 del proemi de la VG: «La Teologia i la cultura d'inspiració cristiana han estat a l'altura de la seva missió quan han sabut viure amb risc i fidelitat a la frontera.»

Contingut

03
Editorial

05
La setmana

06
Opinió

08
En primer pla

12
Opinió

16
Vida eclesial

24
Reportatge

28
Cartes dels Pastors

30
Bíblia

32
Litúrgia

34
Espai lectors

36
Societat

37
Cultura

39
Laudato Si

41
Cultura

46
Agenda

47
Des del carrer

Campanya d'ajuda humanitària a Veneçuela

PÀGINA 24

16
Visita del Papa

37
Premis DomusVi

Beatificació d'Adela Batz de Trenquelléon

PÀGINA 20

Comunitats i parròquies obertes a l'hospitalitat

PÀGINA 36

38
Enrique Asensi

La setmana en tuits

JAUME PUJOL @PUJOLJAUME
Arquebisbe de Tarragona

Aquesta matinada marxo a la RD del Congo per visitar el projecte de suport mèdic a pacients indigents que la nostra missionera diocesana Isabel Correig hi impulsa. A la tornada us en donaré més detalls. Units en la pregària

JAVIER SOLANA @JAVIERSOLANA
President d'ESADEgeo

Els europeus han de continuar respectant-lo. I no acceptar les sancions unilaterals EUA. És una equivocadíssima decisió de Trump. Anem a pitjor

MARIONA TÉLLEZ @MARIO-NATWITTP

Comunitat de Sant'Egidio

Corredors humanitaris: Andorra també obre les portes als refugiats

JOSÉ M. GIL TAMAYO @JMGILT
Secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola

La proposició de llei del PSOE sobre l'eutanàsia és tot un monument a la insolidaritat i al descart humà, que promou un fals dret (fake right) i un corredor de la mort voluntari. No hi ha dret!

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA
Coordinador d'informatius

Ordenació de tres diaques

Vam transmetre en directe, el 6 de maig a les 19 h dins el programa *Avui és el Dia del Senyor*, l'ordenació de tres nous diaques: Carlos de Riba, Joaquim Sabater i Àngel Zambrana, casats i pares de família. La missa, habitual a Ràdio Estel els diumenges a la tarda des de la catedral de Barcelona, va ser presidida pel cardenal Joan Josep Omella i concelebrada pel bisbe auxiliar Antoni Vadell, com també pels canonges Josep Serra i Josep Maria Turull i pel nostre director, Jaume Aymar, entre molts altres preveres. En l'homilia, Omella recordava que «la vocació al ministeri diaconal és un misteri, com també ho és la vida matrimonial, amb l'amor de la família, i tot es podria resumir amb la frase "t'estimo", amb Déu que sempre és qui pren la iniciativa». D'altra banda, l'arquebisbe de Barcelona situava el diaconat en la crida «a un servei destinat a l'altar, per repartir la Paraula de Déu i el Cos de Crist, però sobretot als pobres, d'acord amb la diaconia encarregada pels apòstols als seus primers col·laboradors».

Zoom

EDUARD BRUFAU

EL CATALÀ, LLENGUA COMUNA

Signa el manifest a
www.llenguacomuna.cat

La Plataforma per la Llengua ha llançat la campanya «El català, llengua comuna» que compta amb la participació de diverses personalitats. Entre aquestes destaquen l'expresident de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, l'alcalde de Santa Coloma de Gramenet, Núria Parlón, o la coneguda religiosa dominica sor Lucía Caram. Des de la pròpia experiència, tots ells animen a no tenir vergonya de fer servir el català encara que no sigui la llengua materna.

L'efemèride de la setmana

25 de maig del 1952:

al teatre Coliseum de Barcelona, es pronuncia el pregó, previ a l'obertura, del XXXV Congrés Eucarístic Internacional.

NATÀLIA ALDANA

Benedictina Sant Benet de Montserrat

No oblidem que
l'autenticitat d'una
persona rau en la
sinceritat i l'amor
que guarda en el
seu cor

PENSANT-HO MILLOR

Autenticitat de cor

Fa unes setmanes, una germana de comunitat visqué l'incòmode episodi d'un robatori. Un fet tan senzill com prendre un cafè amb una amiga es convertí en un periple desagradable que em feu reflexionar.

Assegudes en una cafeteria, se'ls apropà una parella d'edat ja madura, d'uns seixanta anys, ben vestits, gens sospitosos, que s'assegueren al seu costat. Van prendre la seva beguda i van marxar. Un cop acabat el col·loqui de la meua germana de comunitat... oh, la bossa havia desaparegut! Disgust, ràbia, impotència... i aquella sensació de vulnerabilitat, de quedar-te sense res, sense documentació, diners, sense les teves coses... ni tan sols unes citacions mèdiques que portava.

Passats uns dies va arribar la resposta en forma de contrast. Un noi jove, vagabund, d'aquells dels qui no et refies, d'aquells que mires amb recel perquè els veus remenant les coses dels contenidors... va trobar la bossa i, veient els papers del centre mèdic, decidí recórrer a peu uns quants —bastants— quilòmetres per Barcelona per tal de tornar-los. Així doncs, la història va tenir un final força

bo perquè, excepte els diners, la resta estava intacta i estalviava les feixugues gestions de renovar la documentació.

Més enllà del fet en si, em vingué a la ment aquell episodi evangèlic del fariseu i el publicà. El fariseu, el que era admirat per la societat, el que complia amb tots els estàndards, era com aquella parella, aparentment normal, que es dedicava a robar bosses alienes. I el publicà, aquell pecador, aquell jove brut i desarrelat que remenava els contenidors d'escombraries, aquest guardava la dignitat i la bondat intacta al seu cor. Quin d'aquests dos era agradós als ulls de Déu?

Sovint també nosaltres ens deixem portar pels judicis externs, que es queden en la façana de les persones, de nosaltres mateixos, sense mirar a fons el cor de qui tenim al davant, allò únic que realment mira Déu. En una societat tan marcada per la imatge, no hauríem d'oblidar que l'autenticitat de la persona rau en la sinceritat i l'amor que guarda en el seu cor.

El Petit Príncep deia: «Només podem veure-hi bé amb el cor. L'essencial és invisible als ulls.» Sort que Déu no mira les aparences, ans l'autenticitat del cor.

UN NOU LLINDAR

Una proposta de fraternitat

**SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA**
Bisbe de Mallorca

El dia de Pentecosta és una explosió de festa, l'esclat d'un anunci que congrega, interpel·la i fa prendre decisions

No és fàcil entendre-ho i molt menys viure-ho quan el virus de l'individualisme està enverinant persones i institucions. L'altre és un germà! Una germana! Passar del «tot per a mi» a «pensar en l'altre»; hi ha una alternativa davant la qual s'ha de prendre postura. «Jo o els altres» o «els altres i jo». No és un joc de paraules, sinó una veritat com un temple que posa en evidència per on hem de prendre partit. Un món dividit és cridat a la unitat, un cor desfet és convidat a la conversió, una humanitat que parla llenguatges que dispersen ara rep una proposta de fraternitat, de fer un món de germans. Ho volem, que sigui així? Fem que sigui així?

El primer dia de l'Església, dia de Pentecosta, és una explosió de festa, l'esclat d'un anunci que congrega, interpel·la i fa prendre decisions. Hi ha un foc interior que crema i, deixant la por, fa sortir al carrer per dir amb veu ben alta que hi ha un missatge joiós a comunicar. No són els apòstols els qui parlen, és l'Esperit Sant que parla per ells i fa que tothom ho entengui. És el

llenguatge de l'amor, el llenguatge de Déu que estima i vol el bé de la humanitat, de tots els qui cerquen honradament la veritat. Més de dos mil anys d'història i el fenomen es repeteix en els cors senzills que creuen en la fraternitat, en fer un món de germans des dels actes més senzills de cada dia.

Avui, se'ns demana a l'Església que siguem així. Se'ns demana als cristians que siguem com Jesús i com tots els qui al llarg dels segles han encarnat en la seva vida l'esperit de l'Evangeli i estan experimentant la santedat en tota la seva diversitat, que és la riquesa espiritual que ens manté vius.

Una Església on tots, laics i laiques, consagrats i consagrades, diaques, preveres i bisbes realitzem la missió que se'ns ha encomanat i abandonem l'aïllament i l'autoreferencialitat. El centre és Jesucrist i no n'hi ha d'altre. En Ell i des d'Ell, qui de part del Pare ens ha comunicat el seu Esperit, que fa que ens entenguem des del llenguatge universal de l'amor, construïm fraternitat, sempre.

Una vida de servei al poble

**Tres capellans expliquen
el seu testimoni com
a rectors de
parròquies rurals**

Trobada de monitors a Arboló, acompanyats per mossèn Juan Pablo Esteban.

SEBASTIÀ AUPÍ
«Hi ha poblacions on l'única estructura de poble que hi queda és la parròquia»

Les últimes dades recopilades per la Conferència Episcopal Tarraconense mostren que a Catalunya hi ha 1.619 preveres i 119 diaques que han de cobrir un total de 1.979 temples parroquials. Això comporta que cada capellà hagi d'atendre més de 4.500 feligresos, una xifra que va en augment cada any a causa de la manca de vocacions. Aquesta ràtio fa que la majoria de preveres s'encarreguin de diverses parròquies, fet que a la ciutat es pot portar amb una relativa facilitat gràcies a la proximitat, però que al món rural converteix la vida dels capellans en un continu amunt i avall entre els diversos pobles i parròquies.

Mn. Sebastià Aupí, rector de set parròquies del bisbat de Girona

Aquest és precisament el cas de Mn. Sebastià Aupí, rector de set parròquies del bisbat de Girona: Sant Julià de Ramis, Medinyà, Vilafreser, Orriols, Felines, Viladasens i Cervià de Ter. En els seus inicis com a prevere, en Sebastià va exercir a les ciutats de Banyoles i Figueres, però l'oportunitat de treballar com a religiós de l'Hospital Josep Trueta va fer que demanés el trasllat al món rural: «En aquell moment m'interessava assumir una tasca parroquial que fos menys exigent que a la ciutat, però al final he descobert que és

a l'inrevés.» I és que l'exigència del món rural va més enllà de la celebració de les misses o funerals, ja que com explica en Sebastià, les parròquies dels pobles moltes vegades són la base de la seva estructura: «La parròquia avui dia és un servei que estructura el poble i que engresca el poble. Hi ha poblacions on l'única estructura de poble que hi queda és la parròquia.» És per aquest motiu que el món rural demana una implicació molt gran per part dels preveres, que a part d'ajudar els laics a descobrir l'espiritualitat del Crist han d'estar presents en molts altres àmbits, i actuar com a elements «cohesionadors».

Quan analitzem la tasca dels preveres d'àmbit rural i la seva participació activa en les activitats dels pobles, hem de tenir en compte un element essencial, sense el qual no seria possible que una sola persona pogués abastar tot aquest treball: el paper dels laics. «La gran ajuda que tinc és que a totes les parròquies que porto hi ha un gran teixit de laics, de persones compromeses, que m'alliberen de molta feina», exposa Sebastià Aupí. Tant ell com la resta de sacerdots que es troben en aquesta situació necessiten la col·laboració desinteressada dels membres de la parròquia, que ajuden en tasques diverses, que van des de la cura dels béns immobles fins a la feina administrativa i la catequesi.

Mn. Juan Pablo Esteban, rector de 16 parròquies del bisbat d'Urgell

Un altre prevere que també coneix a la perfecció el que suposa ser capellà dins el món rural és Mn. Juan Pablo Esteban, rector des de fa nou anys de 16 parròquies del bisbat d'Urgell, entre els quals destaca la de Sort, la més gran. La seva actuació a les parròquies es basa principalment en la pregària que ofereix com a sacerdot a través de la celebració de la missa i l'exercici de la Litúrgia de les hores. Aquesta tasca necessita una gran planificació, ja que la missa la celebra en diverses poblacions: «A Sort hi celebro tres misses dominicals, a Gerri una missa cada diumenge, a Peramea dos diumenges al mes i els altres pobles alternem una vegada al mes.» És per això que la planificació és un element bàsic a la vida de tots els preveres rurals, com també explica Mn. Sebastià Aupí: «S'ha de

JUAN PABLO ESTEBAN

«En el sentit estricte de la paraula, com ho era abans, queden molt pocs capellans rurals»

tenir sensibilitat i no descuidar cap poble. Fem un calendari que recull totes les necessitats i sensibilitats per donar un servei generós a totes les persones, tant les que es poden desplaçar com les que no.» Aquest calendari es fa per planificar les misses, però també serveix per a la resta d'activitats que fan els capellans, que com exposa Aupí són molt diverses: «A part de celebrar l'eucaristia acompanyo els malalts dues vegades per setmana, col·laboro amb la comissió de festes dels diferents municipis, i fins i tot participo en la preparació de les activitats organitzades per l'Associació de Famílies d'Alumnes de les escoles (AFA).» Això ens demostra que la tasca dels preveres rurals va més enllà de l'àmbit parroquial, ja que inclou el treball en altres àrees, que poden semblar allunyades de l'església però que tenen la finalitat

d'apropar la parròquia al poble, fins i tot als més joves. Molta gent es lliga a la parròquia per a la preparació de l'activitat, fins al punt que alguns ja s'hi queden. Es tracta d'un procés de preparació de laics, que com diu Mn. Joan Pau Esteban, «fa de les parròquies comunitats vives, que siguin ferment de noves vocacions».

Mn. Joan Curiesses, rector de tres parròquies de l'arquebisbat de Tarragona

Aconseguir rejuvenir la parròquia i donar relleu a tots aquells que porten tota la vida ajudant la comunitat s'ha convertit en un dels principals reptes dels preveres rurals. L'envelliment dels feligresos és un problema general de l'Església en el seu conjunt, però en el cas dels pobles el rejuveniment és encara més necessari, ja que és precisament el

Aplec de Solé, l'1 de maig passat.

Laics en missió pastoral

Dins el grup de laics que dediquen bona part del seu temps a ajudar a la parròquia hi ha un col·lectiu que, vocacionalment, han estat nomenats pel bisbe com a Laics en Missió Pastoral. La seva tasca es caracteritza per ser un servei a la comunitat amb una relació estreta amb el rector de la parròquia. A partir d'aquesta relació, assumeixen tasques i responsabilitats que van des de la coordinació de la catequesi fins a fer la celebració de la paraula quan el mossèn no pot fer la missa. Un gran exemple del que significa dedicar-se plenament al servei de la parròquia el trobem en la Núria Pasqual, laica en missió

pastoral de les parròquies de Sant Andreu de la Selva del Camp, Sant Miquel Arcàngel de l'Albiol i Sant Miquel Arcàngel d'Almóster des de fa més de 10 anys. L'any passat la Núria va veure com l'arquebisbe Jaume Pujol va renovar-li el càrrec per a cinc anys més, ja que ser laic en missió pastoral és una tasca a la qual envia el bisbe personalment a cadascú. Es tracta per tant, d'una vocació, que viuen totes les persones que com ella volen dedicar gran part de la seva vida al servei a la parròquia. Tal com explica, el seu encàrrec en aquestes parròquies és ampli, i sempre hi ha feina per fer: «Tasques de despatx, la preparació de la catequesi a tots

els nivells (comunió i confirmació), la neteja de l'església, la celebració de la paraula, la visita als malalts, el treball en associacions com Càritas i Justícia i Pau, el consell pastoral..., i moltes més.» Aquest gran volum d'activitat l'ha de compaginar amb la seva feina, l'administració d'una casa d'espiritualitat del poble, que acull diversos grups setmanalment. Per això necessita la col·laboració d'altres laics, que desinteressadament ajuden en les tasques de la parròquia. Conjuntament fan possible que la parròquia funcioni i alliberen de molta feina el mossèn, que es pot dedicar a la litúrgia i al servei als feligresos.

Celebració de la missa de Pasqua a l'Església de la Selva del Camp.

teixit de laics el que fa possible el funcionament de la parròquia. Un clar exemple d'aquest envelliment el viu Mn. Joan Curiesses, rector de la unitat parroquial que engloba tres poblacions del Baix Camp: l'Albiol, Almohera, i la Selva del Camp, situades a l'arquebisbat de Tarragona. Al llarg de la seva trajectòria, Curiesses ha arribat a ser rector de 15 pò-

bles diferents, en els quals sempre ha tingut l'ajuda dels laics: «Sense ells no hauria pogut portar tantes parròquies.» Els últims anys però, ha vist l'envelliment dels feligresos com un problema que cal solucionar: «Tinc una impressió de buidor i d'envelliment. Molts nens venen per fer la comunió però després no tornen a la parròquia.» Aquest és precisament un dels principals problemes de la seva parròquia, que veu com molts dels nens que podrien ajudar en el seu rejuveniment només demanen els sagraments de la comunió i la confirmació, i un cop els finalitzen no tornen a l'Església. Per això veu necessària una modificació del servei tradicional, que s'adapti a les noves necessitats dels feligresos. En aquest sentit, Mn. Curiesses és molt clar a l'hora de parlar d'aquest canvi: «He comprovat que la manera tradicional de fer el servei a la gent està desfasada. Sacramentalitzem sense haver evangelitzat, i això fa que molta gent entri i surti de la parròquia sense comprometre's.» Per evitar-ho, proposa «una introducció bàsica prèvia als sagraments», que faci que els nens entenguin el que estan fent i s'impliquin més activament amb l'església.

Una vida d'anada i tornada

Una de les principals característiques dels mossens que viuen en entorns rurals i que porten diverses

parròquies és la mobilitat, ja que un rector que té cura de tantes parròquies es veu obligat a anar de poble en poble per poder arribar al màxim nombre de feligresos possibles. Aquesta mobilitat l'expressa Mn. Aupí com una vida «d'amunt i avall», que el porta a una parròquia diferent cada dia: «Cada vespre estic en una parròquia, les visito segons les activitats, els aplecs i l'agenda. Hi estic tot el temps que puc ser-hi.» Tot i això, el gran nombre de parròquies que han d'atendre fan que fins i tot amb una bona planificació no sigui suficient: «Hi ha moments en què el calendari ens queda una mica curt perquè no podem fer tot el que volem, però amb molt bona entesa estem arribant a tot arreu», admet Aupí.

El futur dels capellans rurals

L'envelliment dels feligresos, el desplaçament estacional de la població, les xarxes socials i la globalització en general fan que sigui necessària una reflexió pel que fa al futur dels capellans rurals. Mn. Esteban, que també té el càrrec d'arxiprest del Pallars Sobirà i membre del Consell diocesà, descriu la realitat dels preveres rurals de la següent manera: «En el sentit estricte de la paraula, com ho era abans, en queden molt pocs.» Tal com explica el rector del bisbat d'Urgell, els mossens «viuen en territoris rurals, però els sentiments de ruralia avui dia són molt variats i existeix un ventall de possibilitats molt ampli». Tot i això, tots els capellans que exerceixen en entorns rurals, reconeixen que la seva tasca seguirà sent molt necessària i que no ho deixarà de ser mai. La celebració de l'Eucaristia, el comiat dels difunts, l'acció social, l'acompanyament de nens a la catequesi, la cura del patrimoni, els aplecs, i l'acompanyament del dia a dia a peu de carrer, són funcions essencials que ajuden moltes persones, i que es mantenen vives gràcies a la figura d'aquests capellans que dediquen la seva vida al servei del poble.

JOAN CURIESSES

«Sense l'ajuda dels laics seria impossible portar tantes parròquies»

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de **SLABBINCK**
veremundo@veremundo.com - **www.veremundo.com**

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

LLUÍS SOLÀ
Monjo de Poblet

DES DEL MONESTIR

Mater Ecclesiae

Demà celebrarem una nova memòria de la Mare de Déu, instituïda pel papa Francesc: la Benaurada Verge Maria Mare de l'Església. Podríem dir que la *lex credendi* que Pau VI va formular en la clausura de la tercera sessió del Concili Vaticà II (21 novembre 1964), ara, oficialment, esdevé també *lex orandi* de l'Església.

Personalment no soc gaire amic d'anar afegint memòries obligatòries al calendari universal. Podríem trobar-nos un dia amb la necessitat de tornar a expurgar-lo, com ja es va haver de fer. Si més no, aquesta memòria, a diferència d'altres, com per exemple la Benaurada Verge Maria Reina, té un bon fonament teològic en el camí de la fe de l'Església que arriba fins al capítol VIII de la *Lumen gentium*: la Benaurada Verge Maria en el misteri de Crist i de l'Església.

En efecte, la memòria que estrenarem tot just al tombant del temps de durant l'any, plens encara els nostres ulls de la llum pasqual, ens ajudarà a situar Maria correctament en el camí i en la fe de l'Església. Maria, la primera creient, la qui agombole la fe de l'Església, al cenacle, en pregària amb els apòstols. Una fe que se li tornà camí, camí amb el seu poble, un poble creient, des de

Jesús, en el deixeble estimat, ens la confià a tots nosaltres, Maria, mare i deixeblla, i ens confià a ella, a la seva tendresa amatent

l'Anunciació a Natzaret, passant per l'abraçada a la seva cosina Elisabet i el cant del Magníficat. Una fe que se li tornà pa de vida a la menjadora de Betlem, espasa al temple amb el vell Simeó, i paraula de saviesa, encara una altra vegada al temple, amb el Nen perdut i retrobat. I, finalment, una fe que se li tornà ginesta i farigola, en el misteri de sofriment i de glòria del seu Fill, als peus de la creu i al llindar de la tomba buida.

Jesús, en el deixeble estimat, ens la confià a tots nosaltres, Maria, mare i deixeblla, i ens confià a ella, a la seva tendresa amatent. Quan reso els misteris de Glòria del Rosari, substitueixo sempre el darrer per aquest: «Maria, mare i deixeblla, en el misteri de Crist i de l'Església.»

Santa Maria, Verge del Cenacle, Mare de l'Església, pregueu per nosaltres.

PUNT DE VISTA

Formació i promoció del laïcat per a l'evangelització del segle XXI

Don Tomàs Malagón plantejava que «fer Església és la millor forma de fer societat». Amb aquest esperit hem organitzat les VIII Jornades Homénatge a Guillem Roviro, posant el focus en la formació i la promoció del laïcat. Serà el dissabte 26 maig a la parròquia de Santa Eulàlia Vilapicina de Barcelona (10-13.30 h)

Vivim en un món en guerra de forts contra febles. Cada quilogram de coltan equival a dos nens miners morts. L'atur, la ruptura de les famílies, la favel·lització de les perifèries, el genocidi de la fam (guerra, desnutrició, esclavituds...) són conseqüència d'una arquitectura institucional, política, econòmica, cultural, educativa ordenada al

servei d'una minoria. Joan Pau II ho anomenà «estructures de pecat».

Combatre les estructures de pecat i crear estructures de gràcia és el que ens proposa la Doctrina Social de l'Església. Estem preparats, els laics, per acollir aquest combat?

El sistema educatiu té programat un terç de la nostra vida «per formar» les persones de la societat «capitalista»; si ho pensem «cristianament», hem de reconèixer que el sistema de formació del sistema (que no és únicament l'escola) és molt eficaç, ens integra i encadena a les «estructures de pecat».

Com estem fent el laïcat la formació necessària per afrontar el combat que ens demana l'Església,

per combatre el pecat i convertir les estructures personals i institucionals?

L'objectiu d'aquestes jornades és promoure el tresor que aquell grup d'amics conversos (Roviro, Caterina, Malagón, Canamasas, Merino, Julián GdC...) van regalar a l'Església universal per enfocar la formació i la promoció del laïcat. El Pla Cíclic i el mètode d'enquesta ens donen criteris evangèlics per desvetllar els signes dels temps, «el descobriment de la nostra dignitat i de les nostres possibilitats com a fills de Déu rescatats per Crist, per conjuguar la realitat amb la doctrina de l'Església» (Roviro). Més informació: www.solidaridad.net.

JORDI GAYA NOFRE
Moviment Cultural Cristià

SABER ESCOLTAR

Vèncer la por

El papa Francesc ha donat tres consells per vèncer la por en la vida cristiana. El proverbi diu que «la por guarda la vinya». És una mitja veritat. L'altra és que necessitem fortalesa de l'Esperit Sant, per tal que la por no ens domini. Considero que, fàcilment, les coses divines poden semblar plantes altes de por. Això li va succeir al meu amic. Temia una operació i el metge, un home pràctic i religiós, li va dir: «Que té por del de Dalt?»

El Sant Pare ha dit que: «En la vida cristiana hi ha un obstacle rellevant davant tots nosaltres: la por. Però podem superar-la amb l'amor, l'oració i el bon humor.»

Aquest tema el va exposar als superiors i seminaristes britànics. I, encara, va reblar més l'argument: que amb aquests tres consells esperava que «no tinguessin por de les dificultats, de les proves i de la incessant batalla contra el pecat».

El Papa, que és un bon coneixedor de la conducta humana, va afegir: «Us animo a no tenir por de vosaltres mateixos. Seguint l'exemple del vostre patró celestial, sant Tomàs de Canterbury, que no permeté que els seus pecats passats i les seves limitacions humanes li impedissin servir Déu fins al final; que no solament sigueu capaços de superar la por, sinó que ajudeu els altres a superar la seva.»

Francesc recorda als seminaristes la fortalesa que necessiten, per a la bella entrega al sacerdoci en la «cultura de la provisionalitat», que és causa de problemes i desenci-

Podem superar la por amb l'amor, la pregària i el bon humor

sos de tota mena. Els seminaristes —afegeix— han d'aprendre a viure concentrats en el seu interior. I només així, «el seu servei a Déu i a l'Església en sortirà reforçat i trobaran la pau i la felicitat que només Jesús pot donar».

Considero que les paraules principals són importants per treure la ganga de la por que, de vegades, acovardeix el nostre esperit. La fe, amb tota la foscor de certs moments, no deixa de ser la llum que il·lumina i que permet que, com una torre dels castellers, aguantant l'esperança i l'eminència de la caritat.

M'explicava un sacerdot que, en els inicis del seu servei, es lamentava de les dificultats de la seva missió. El seu pare li deia: «Fill meu, prou sabies que ordenant-te de sacerdot tindries obstacles. Saps què has de fer? Pregua a l'Esperit Sant que t'ompli de fortalesa. I, ara, agafes la moto i te'n tornes cap al teu apostolat.»

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Tinc en ment la celebració de Pentecosta i no la puc deixar de relacionar amb el tema del qual m'ocupo.

Professem la nostra fe en un únic Déu Trinitari. Atribuïm l'existència i la creativitat a Déu Pare. Aquí ens sentim units a tants homes que d'una manera o altra creuen en Déu, en un ésser transcendent des d'una actitud religiosa o no, cristiana o d'un altre culte. I fins i tot, d'alguna manera, amb els que sense acceptar realitat personal de la divinitat, reconeixen situacions reals superiors. Penso en el budisme.

Atribuïm la salvació, la pedagogia que ens condueix cap al bé i la bondat excel·lent del seu testimoni,

A PROPÒSIT DE...

Esperança-Esperit Sant

a Déu-Fill. La personalització de la caritat. I ningú que en conegui la vida no gosarà negar-ho.

A qui toca l'esperança? Avui el meu cap donava voltes a una realitat empresarial de gran importància: la logística. L'aparició d'aquesta nova responsabilitat corporativa. Coneixem la feina d'un cap de personal, o la de qui dirigeix el laboratori de R+D+I, o la de la comptabilitat, o la del control de la fiscalitat, però, què hi pinta, un logista, en el conjunt? No tinc estudis de ciències empresarials i no exposaré, doncs, res d'aquesta matèria. Cadascú ja sabrà o intuirà alguna cosa. Ha estat aleshores, de sobte, que se m'ha ocorregut que podríem anomenar l'Esperit Sant el Diví-Logista. De seguida m'ha semblat que podria ser una profanació anomenar-lo així, però m'he cregut salvat de blasfèmia en recordar que, en teologia tradicional i fins i tot en

llenguatge bíblic, a la Tercera Persona l'anomenem Paràclit, vocable grec que en llengua vulgar actual no seria gaire equivocat traduir-lo per «logista».

Aquell que estarà amb nosaltres sempre: l'Esperit de Veritat (Jn 14,16). La paraula grega es tradueix com a *conseller*. *Parakletos*, literalment, significa aquell que és invocat. Per tant, mediador, el defensor, tasques de logista.

Si logista és esperança per a qualsevol empresa, l'Esperit Sant és esperança nostra.

Si logista és esperança per a qualsevol empresa, l'Esperit Sant és esperança nostra

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de
Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

SIGNES D'AVUI

Solució Merton

La cohesió social és el punt 4.1 del Pla pastoral diocesà de Barcelona. S'hi afirma: «Volem evitar la confrontació que ens divideix i que ens fa mal, i ser col·laboradors de la cohesió social i de la concòrdia.» L'anunciat és atractiu, però, com portar-lo a terme? Primera tasca: comprendre la realitat. Només després es veurà com intervenir-hi.

Thomas Merton, famós monjo trapenc de l'abadia de Getsemaní, Kentucky, va escriure sobre unitat i temps de canvi a *Conjeturas de un espectador culpable*. Aplico a la nostra situació sociopolítica les idees principals. Sorgeix una crisi social quan en el si d'una societat existeix la presència d'oposats aparentment irreconciliables. Si la tensió és bastant forta, el grup no es pot conservar en cohesió. La unitat

queda fracturada. Hi ha una manera patològica, segons Merton, de tractar la fractura. Reconstruir la unitat sobre una meitat de l'oposició projectant la meitat inacceptable cap al món o l'altra gent. La meua meitat és bona. L'altra meitat, herètica, subversiva, demoníaca. La crisi és saludable si s'accepta el conflicte i es restableix la unitat en un nivell més elevat, incorporant els elements oposats en una unitat superior. Si la crisi és constant i permanent, voler mantenir-se en cohesió dins del primer nivell resulta molt perillós i la unitat només podrà ser fictícia.

Es parla sense èxit de negociació i d'intermediaris

LLUÍS
SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

Unionisme i independentisme estan tan polaritzats que no hi ha solució possible sense ascendir al nivell superior. Des d'aquest nivell, com es podria afrontar la crisi? Una solució seria fer el referèndum. Acudir a les urnes i sotmetre's al seu resultat. Hi ha alguna altra possibilitat? Carles Puigdemont va dir al diari belga *Le Soir*: «Una altra solució que no sigui la independència és possible.» Resposta que s'emmarca en el nivell superior. Però les forces de l'Estat no ho admeten. Es parla sense èxit de negociació i d'intermediaris. L'Estat espanyol defuig l'anomenat nivell superior i accentua la confrontació. Solució Merton o intent d'eliminació brutal de l'independentisme per part de l'Estat o el gairebé suïcidi de l'independentisme si lliura la Generalitat als seus adversaris polítics o...

VICTÒRIA
MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

M'agrada el nom del nou Pla de pastoral de la diòcesi, que al·ludeix a la «conversió pastoral». Aquesta paraula, *conversió*, pot sonar a un canvi radical del pecat a la vida pietosa... Però, el text de la proposta, resultat d'una sèrie de reunions, opinions i treballs, no va per aquí. «Sortim!» és la crida contínua del papa Francesc que ens convida a anar més enllà de les trobades litúrgiques o celebratives i, fins i tot, més enllà de les que anomenem obres de caritat, que sovint netegen les nostres consciències en moments determinats amb donatius.

I, rellegint l'orientació segona, «els pobres, destinataris privilegiats de l'Evangeli», m'he aturat en la primera de les propostes, perquè és l'entrada necessària per a totes les altres. Ens diu que cal descobrir

FINESTRA A LA VIDA

Sortim!

les pobreses que ens envolten i les causes que les provoquen.

Us ben asseguro que, sovint, tinc ganes de cridar davant de les autoritats —si és que en el moment actual poden fer alguna cosa— per tal que es produeixi un canvi del sistema que deixa tanta gent a la cuneta, i que fa que augmentin cada dia aquells a qui el papa Francesc anomena «descartats».

Quan fa uns dies van fer fora els mal plantats —i mai millor dit— de la plaça de Catalunya, podia semblar que s'havia resolt un problema de la ciutat que en mostrava el rostre més lleig.

Ahir vaig anar a veure el lloc on han plantat les tendes. Malgrat el moment que hi vaig arribar, perquè estaven en una baralla, em van convidar a seure una estona amb ells.

Perdoneu-me si us dic que no en vaig tenir prou amb la meua mirada de compassió o experiència de fe de la qual parla aquest document. La meua impotència es barreja amb una justa indignació per l'augment dels sensesostre, els problemes cada vegada més greus de la manca d'habitatge accessible, la precarietat laboral i tants i tants problemes que hauríem de denunciar.

Sovint tinc la sensació de posar pegats que no solucionen els problemes d'una societat injusta!

Cal descobrir les pobreses que ens envolten i les causes que les provoquen

Vida eclesial

Aquesta setmana us expliquem la visita del Papa a una parròquia de Roma, ens apropem a l'Aplec de l'Esperit de Tortosa i a la beatificació d'Adela Batz. I us oferim una anàlisi de Milián Mestres sobre la trobada de Macron amb els bisbes francesos

Roma

Visita la parròquia del Santíssim Sagrament de Tor de Schiavi

Papa Francesc: «Manteniu-vos en l'amor»

REDACCIÓ
Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va visitar el 6 de maig la parròquia del Santíssim Sagrament de Tor de Schiavi, a Roma, on va inaugurar la Casa de l'Alegria, va confirmar una nena que pateix una malaltia rara, va confessar diverses persones i va presidir la missa. En l'homilia, el Pontífex va exhortar a mantenir-se en l'amor de Déu i a no anar a fora d'aquest amor. «El Senyor ens estima sempre primer, i una mostra del seu amor és haver-nos donat el seu fill Jesucrist», va recordar el Pontífex, i va preguntar: «Què significa mantenir-se en l'amor de Déu?» «És fer el que Jesús ha fet per nosaltres. Ell ha donat la seva vida. Ell es va fer el nostre servent, ha vingut a servir-nos. Mantenir-se en el seu amor significa servir els altres, estar al servei dels altres per amor.»

Segons Francesc, l'amor «no és el que veiem a les pel·lícules. L'amor és una altra cosa. L'amor és fer-se càrrec dels altres. L'amor no és tocar violins, de manera romàntica. No. L'amor és feina». «L'amor és concret, es veu en les obres i no en les paraules i cadascú ha de pensar com és el seu amor envers els altres», va afegir, i va assenyalar: «L'amor de Déu se'ns ha manifestat perquè ens ha enviat el seu Fill. En això hi ha l'amor de Déu.»

Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida

El Vaticà ha divulgat l'estatut definitiu que regirà el nou Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida, instituït per Francesc el 4 de juny del 2016. El nou organisme del Vaticà va començar a funcionar el setembre del 2016, substituint el Pontifici Consell per als Laics i el Consell Pontifici per a la Família. Les com-

petències del Dicasteri per a Laics, Família i Vida són les mateixes que pertanyien anteriorment als Consells Pontificis fusionats i que van deixar d'existir.

El nou organisme anima la promoció dels fidels laics en l'Església i el món. Una de les bases del Dicasteri serà «afavorir en els fidels laics la consciència de la corresponsabilitat, en virtut del baptisme, en la vida i la missió de l'Església» i promourà iniciatives de misericòrdia, caritat i promoció humana i social.

Suscitar la participació dels joves «enmig dels reptes del món actual» serà una altra de les premisses del Dicasteri. A l'illum del Magisteri papal, promourà «l'atenció pastoral de les famílies, en protegirà el bé i la dignitat», i n'afavorirà «els drets i les responsabilitats en l'Església i la societat civil, perquè la institució familiar pugui complir cada cop millor les seves funcions tant en l'àmbit eclesial com social». El Dicasteri oferirà un suport significatiu per sostenir «la protecció de la vida humana des de la concepció fins a la fi natural».

PAPA FRANCESC

«L'amor és concret, es veu en les obres i no en les paraules i cadascú ha de pensar com és el seu amor envers els altres»

El Papa, en arribar a la parròquia romana.

Camí Neocatecumenal

D'altra banda, amb motiu del 50è aniversari de la fundació del Camí Neocatecumenal, el papa Francesc es va traslladar al Campus de la Universitat Tor Vergata, als afores de Roma, on va tenir lloc una trobada internacional en què van participar unes 150 mil persones de 135 països. Durant la celebració, el Pontífex va beneir les creus i va lliurar als responsables trenta-quatre noves *missio ad gentes* que portaran l'Evangeli arreu del món.

Ressaltant la simbologia bíblica del número cinquanta, el Pontífex vaassenyalar que aquest temps és un temps sant, que cal agrair per amor i fidelitat de Déu. També va dir que cal donar gràcies als que sortiran en missió, ja que la missió és la prioritat de l'Església d'avui. El Papa va afirmar que «per sortir cal renunciar. Només una Església que renuncia al món anuncia bé el Senyor. Només una Església deslligada del poder i dels diners, lliure de triomfalismes i clericalismes testimonia de manera creïble que Crist allibera l'home. I qui, pel seu amor, aprèn a renunciar a les coses que passen, abraça aquest gran tresor: la llibertat».

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Si us plau, gràcies, perdó

En una trobada internacional de 20.000 joves matrimonis i promesos, el papa Francesc va donar-los unes pistes per a la vida comuna en el matrimoni. Els digué que el matrimoni perfecte no existeix. No hi ha cap marit perfecte, ni cap esposa ideal. Tampoc no hi ha cap sogra perfecta, afegí sorneguerament; tothom va esclafir a riure, amb perdó de les sogres.

Després Francesc, bromes a banda, va afirmar que la bona convivència en el matrimoni es pot resumir en tres paraules i actituds: si us plau, gràcies i perdó. *Si us plau*: cal tenir bones maneres per demanar les coses. Els serveis no ens són deguts obligatòriament. Els hem de demanar per favor, com un servei que se'ns fa lliurement.

Gràcies: sempre tenim ocasió d'agradir qualsevol petit servei que se'ns faci, amb la paraula «gràcies». No s'ha de donar per descomptat que els altres estan al nostre servei, i menys encara, que són els nostres criats.

Perdó: hi ha moltes ocasions en la vida en què podem ferir les persones que més estimem. Si hem molestat algú, no hem de fer després com si res no hagués passat. Sapiguem demanar disculpes humilment.

Tres paraules. Tres actituds en la vida de matrimoni i en qualsevol comunitat. No són evidents de per si ni gens fàcils, però són necessàries per a una convivència de qualitat.

JOSEP M. MASSANA

JOAN ANDREU PARRA
Redacció

 Tortosa

Recorregut pels quaranta anys de l'Aplec de l'Esperit

Joves, l'Esperit us convoca a Tortosa

«Perquè vols recuperar el coratge per continuar seguint Jesús com a deixeble.» Aquesta era una de les raons que el bisbe Francesc Pardo va esgrimir en la seva benvinguda als participants en el darrer Aplec de l'Esperit que es va fer a Banyoles el 2014. El bisbe responsable de la Pastoral de Joventut a la Conferència Episcopal Tarraconense coneix les dificultats que per a un jove cristià, avui i a Occident, té fer valer la seva opció i la importància de sentir-se acompanyat encara que sigui entre minories i a contracorrent. És per aquest motiu que continua convocant-se aquesta trobada festiva el cap de setmana de Pentecosta, enguany a Tortosa, en la que serà la dotzena edició.

Quaranta anys després del primer Aplec a Siurana el 1978, la convocatòria dels bisbes de la Tarraconense manté el mateix esperit dels inicis: propiciar un moment d'aturada, carregar piles —enmig de la pregària, els testimonis i la convivència— i sortir, de nou, al món, a les nostres *Galilees*. Per als bisbes de les diòcesis catalanes també és un moment propici per barrejar-se amb una part del Poble de Déu que no freqüenta els temples, parar l'orella i anotar les seves inquietuds, justament l'any en què hi haurà el Sínode dels bisbes sobre els joves i el discerniment vocacional.

«Crist és la Vida» és el lema de l'Aplec de l'Esperit que se celebra el 19 i 20 de maig, a Tortosa i a Sant Carles de la Ràpita, i que organitza el Secretariat Interdiocesà de Joventut. S'esperen uns 1.000 adolescents i joves vinguts de les diòcesis catalanes i de les Illes, més els seus acompanyants, una xifra sensiblement inferior a les primeres convocatòries —entre 5.000 i 7.000 participants, o 2.000 a la darrera trobada de Banyoles. En qualsevol cas, més enllà de l'assistència, el bisbe de Tortosa, Enric Benavent, subratlla que l'Aplec de l'Esperit «pot ser un esdeveniment de gràcia per als joves de les nostres diòcesis i pot portar-los a sentir-se més motivats en el desig de seguir al Senyor.»

La diòcesi amfitriona de Tortosa posa en valor els *dons* del territori i, en conseqüència, ha donat un gran protagonisme al riu Ebre i el Delta, amb tota una simbologia al voltant d'aquests eixos que es reflecteix en el grafisme de l'Aplec i en els elements audiovisuals que s'han preparat (la set dels joves, la força de l'aigua, el sediment dels testimonis). Uns 250 voluntaris i col·laboradors prestaran la seva ajuda durant la trobada.

El mosaic de la Pastoral de la Joventut

De l'hemeroteca de *Catalunya Cristiana*, n'afloren les diferents impressions de joves que han participat en els aplecs de l'Esperit. Un fil conductor que pot resseguir-se és la diversitat: «He descobert amb il·lusió la universalitat de l'Església, és a dir, que tot i que cadascú viu la fe en un àmbit concret, la riquesa de l'Església no té fronteres i es manifesta de moltes i diverses

Els joves de la comunitat filipina de Sant Agustí, al barri del Raval de Barcelona, són un dels grups que també s'han apuntat a l'Aplec.

MONS. ENRIC BENAVENT

«L'Aplec de l'Esperit pot ser un esdeveniment de gràcia per als joves de les nostres diòcesis»

«Crist és la Vida», el lema d'enguany

El Seminari de Tortosa és el punt d'acollida i espai on els joves s'allotjaran. «Hi haurà activitats tant per a adolescents com per a joves: diferents pous, les temptacions de felicitat, juntament amb testimonis i escenografies que representen aquests buits i temptacions; també una gimcana vocacional, enfocada en el discerniment», detalla el delegat de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona, Mn. Bruno Bérchez.

L'Eucaristia de Pentecosta, a la catedral de Tortosa, serà el moment central i serà retransmesa per Ràdio Estel el dissabte a les 19.15 h: «Dissabte haurem rebut l'Esperit Sant, i diumenge a Sant Carles de la Ràpita renovarem les promeses del baptisme al Parc de Garbí. És un gest per demanar a l'Esperit que vingui, i serà un repte per als joves dir que sí que volen seguir amb la fe que van rebre de petits», continua Bérchez.

A més de les celebracions, el lleure, la diversió i el ball també tenen el seu espai. S'ha convidat el grup britànic Worship Central a presentar el seu nou disc Mercy Road: música cristiana ballable i també per pregar la nit del dissabte. Finalitzarà la nit el grup Worship.cat. I diumenge, una arrossada popular posarà el llaç final a l'Aplec.

maneres», sostenia David Segura a l'Aplec que es va fer a Terrassa l'any 2010.

L'Aplec també ha estat un moment propici per estrènyer els vincles entre la jerarquia eclesial i la societat, especialment els joves. Certament, aquests últims valoren molt poder fer un àpat al costat d'un bisbe, com un més i, gairebé en totes les edicions, s'ha llegit algun missatge (o telegrama en les primeres edicions) del Papa fent-se present en l'acte. El bisbe Josep Pont i Gol mostrava aquest entusiasme a Lleida, el 1988: «Gràcies, joves, en nom de tots els bisbes. Soc el més vell de tots, però avui no m'ho puc creure, soc jove. No sé què ho fa. M'ho heu encomanat vosaltres. Temps d'esperança. Endavant.»

Reforçar les opcions de fe adoptades pel jove i expressar la fe en públic són alguns dels propòsits addicionals de l'Aplec i, en aquest sentit, sovintegen interpel·lacions com la que feia l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, a l'Aplec que es va fer a Tarragona el 2007: «Atrevim-nos a qüestionar-nos les nostres covardies, a deixar que els plans de Déu s'imposin a les nostres comoditats. Atreveix-te a plantejar-te què et demana Déu en aquest moment de la teva vida. Escolta Déu sense por i endavant!»

Aquesta experiència la reflectia molt bé qui va ser delegada de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona, Rosa Deulofeu, en la trobada del 1998 a Vilafranca del Penedès en què va ser la coordinadora: «Hem viscut amb goig una experiència de presència de l'Esperit. He vist els joves contents, atents, de ben segur que amb intensitats distintes, amb comprensió diferent, però amb una clara consciència que alguna cosa succeïa».

Obri les portes al millor especialista
en neteja de centres educatius

Obrirà
les portes
al futur

Ens adaptarem
a les noves necessitats
en neteja del seu
centre educatiu

Netejant,
posem tots els sentits

Treballem per a la:
SAGRADA FAMILIA

Carrer Can Pi, 17 3r (Abans Carretera antiga del Prat)
08908 l'Hospitalet de Llobregat (BARCELONA)
Tel. 902 010 977 Fax 93 418 87 27 www.lunet.es comercial@lunet.es

M. CARMEN BELDA, fmi

 Barcelona

Propera beatificació d'Adela Batz de Trenquelléon

de la comarca d'Agen. La inquietud del cor d'Adela en la seva recerca de Déu, el seu desig de progressar en la vida interior i de comunicar Jesucrist, van ser enriquits amb l'esperit de les Congregacions Marianes del Pare Chaminade a Bordeus.

I així, a poc a poc, l'amor a Déu es va convertir en el Projecte, el «seu estimat Projecte» de vida consagrada en comunitat i en aliança amb Maria, lliurada al servei de l'Evangeli.

Les religioses marianistes a Catalunya

Les religioses marianistes, avui presents en 16 països, estem a Barcelona, al barri de la Verneda, des del 1960, al col·legi que porta el nom de la fundadora. Adela de Batz de Trenquelléon i Guillem Josep Chaminade, fundadors de la Família Marianista, van comprendre la importància de tenir bons mestres en la vida i foren guies per a molts homes i dones que tenien necessitat de conèixer millor la fe i créixer com a persones.

Els principis marianistes que defineixen l'estil educatiu que ens caracteritza romanen des de l'origen de la fundació. Les religioses marianistes amb els educadors laics som els responsables de la conservació d'aquest llegat i de mantenir-lo viu fent realitat el projecte educatiu marianista.

Els nostres centres es caracteritzen per l'esperit de família que es pot percebre en l'estil de les relacions que s'estableixen a cura dels membres de la comunitat educativa. Aquest esperit fa que pares, professors, alumnes i personal d'administració i de servei, tots ens sentim com una part del projecte comú, essent responsable cada persona de la tasca que té encomanada. Aquest ambient de família és el que permet desenvolupar una educació integral de qualitat, cercant transmetre als alumnes la coherència entre la fe, la cultura i la vida.

Maria és la que inspira la nostra acció educativa. Estem convençudes que és Ella la qui dona consistència i seguretat als projectes. Les seves actituds fan possible que avui sigui viu l'esperit marianista. Celebrem la disponibilitat, la senzillesa i la cooperació que es manifesta en les nostres comunitats educatives.

El 10 de juny, a Agen (França), tindrà lloc la beatificació d'Adela Batz de Trenquelléon, fundadora, juntament amb Guillem Josep Chaminade, de l'Institut de les Filles de Maria Immaculada—Marianistes— a Agen el 1816.

La revolució francesa es va iniciar durant els mesos en què es gestava la vida d'Adela. El desenvolupament de la revolució i les seves conseqüències, van dur Adela a descobrir la situació de pobresa i la manca de valors evangèlics del seu entorn. Aquesta realitat social i l'ambient familiar van conduir Adela a viure amb un cor lliure, sense sentit de possessió i apassionat per fer el bé.

El lideratge natural d'Adela, inspirat en l'estil de Jesús, va tenir l'atractiu del testimoni de vida, de l'amistat i de l'afecte que s'expressava en les seves cartes, del dinamisme que donava a les reunions i als viatges apostòlics pels pobles

Les religioses marianistes amb els educadors laics som els responsables de la conservació d'aquest llegat i de mantenir-lo viu

Bulgària Sacra

8 dies | 7 nits

Vols i trasllats
des de Barcelona

Pagament en
3 mesos

**Sortides 21 de juliol
i 7 d'agost**

Visites a Sofia, Vitosha, Rila, Rozhen, Melnik, Plovdiv i Bachkovo

Hotels 5*
Habitació doble
Pensió Completa

1.100€
292€

Suplement habitació individual

Preu des de per persona en hotels 5* i règim de Mitja Pensió + 7 dinars, vàlid per a un grup de 29 persones. Inclou: avió classe turista Barcelona - Sofia - Barcelona i taxes d'aeroport, taxes locals, circuit en autocar amb guia professional autoritzat de parla hispana durant tot el recorregut, acompanyant de Turisme Religios de Viatges El Corte Inglés per a tot el viatge i visites segons el programa (consulteu-ho). No inclou cap tipus d'extres en hotels i restaurants o qualsevol altre tipus d'extres o serveis no especificats al programa. Consulta'n les condicions. Pagament en 3 mesos: consulta'n les condicions i els plans de finançament. C.I.C.MA 59 - HERMOSILA 112 - MADRID.

Consulta'n més informació i condicions:

933 635 760 • julianalcalderueda@viajeseci.es

VIATGES El Corte Inglés

TURISME RELIGIÓS

França

Macron es va trobar amb els bisbes francesos al col·legi dels Bernardins.

Les dues ribes

L'osmosi entre la República Francesa i la francmaçonneria és una realitat històrica que ha estat subratllada sota la capa del laïcisme radical. Les paradoxes són múltiples, com la del fundador de la V República, el catòlic general Charles De Gaulle. Com la del president François Mitterrand, que va abandonar la seva fe catòlica i a ella va retornar al final de la seva vida en un procés de reidentificació. Com la del sorprenent Sarkozy, que —no sent maçó excepcionalment— va gosar assumir la canongia del president de França que històricament i honoríficament, té a la basílica de Sant Joan del Laterà, a Roma. En aquella ocasió va teoritzar en el seu discurs sobre un saludable laïcisme en absolut enfrontat a l'Església, amb la qual havia de cohabitar en harmonia.

Aquesta ha estat d'alguna manera la música de fons de la trobada del president Macron amb els bisbes francesos al col·legi dels Bernardins. Igual que George Pompidou, Macron és home format a la Banca Rothschild, amb uns inequívocs su-

ports massius de la francmaçonneria francesa, a la qual pertany, igual que Manuel Valls. El significatiu és el seu valent plantejament públic de col·laboració amb l'Església en les grans qüestions morals en què dissenyen i no ha obviat l'enumeració: «El que importa és la saba. I jo estic convençut que la saba catòlica ha de contribuir a la vida de la nostra nació. És per això pel que estic intentant aclarir per què soc aquí aquesta tarda. Per dir-vos que la República espera molt de vosaltres. Espera, si em permeteu dir-ho, que li lliureu tres dons: el do de la vostra intel·ligència, el del vostre compromís, i el de la vostra llibertat.»

A ningú no haurien de sorprendre tals afirmacions. La cultura francesa és deutora del catolicisme, fins i tot en aquells aspectes del laïcisme o del naturalisme que tanta relació guarden amb l'humanisme. França sense el cristianisme no hauria estat la mateixa. La República Francesa, encara que no ho reconegui, té un seriós problema amb l'enorme implantació de l'islam al seu territori,

La cultura francesa és deutora del catolicisme, fins i tot en aquells aspectes del laïcisme o del naturalisme que tanta relació guarden amb l'humanisme

que s'ha convertit en la segona religió, després del catolicisme. No serà aquesta una de les raons de l'apropament a l'Església del president francès? Macron ha afirmat davant més de 400 personalitats del món catòlic reunits amb els seus bisbes: «Des del meu punt de vista, que és el d'un cap d'Estat, un punt de vista laic, jo m'he de preocupar dels que treballen el cor de la societat francesa, que els que es comprometen per curar les ferides i consolar els malalts tinguin també una veu en l'escena política, i sobre qüestions de la vida política nacional i europea. És el que vinc a demanar-vos —va concloure— aquesta tarda, que us comprometeu en el debat polític nacional i en el debat europeu, perquè la vostra fe té alguna cosa a dir en aquest debat.»

És curiosa aquesta crida de Macron als bisbes, justament per fer-se des de l'altra riba: «La política necessita la fe dels catòlics», ha afirmat davant del sorprès auditori, ja que la fe és molt més que l'organització de l'Església com a institució,

atès que la «temporalitat» és, per a Macron, un element fonamental que comporta i exigeix el revisionisme en els grans postulats d'acord amb les necessitats socials. Macron circumscriu la problemàtica del desafiament temporal avui a dos grans qüestions: bioètica i migracions. I és en això on posa l'accent, en una apel·lació al realisme de l'Església, a l'aportació de la seva «saba» segons les seves pròpies paraules. Tenint en compte que l'avortament va ser una causa política impulsada a França per la maçoneria segons testimonis dels mateixos «germans», l'elenc que Macron planteja és altament significatiu; i per al qual reclama a l'Església un diàleg obert i sincer, que s'ha iniciat ja, i en què l'Església ha manifestat en molts casos la seva postura adversa. Mons. George Pontier, arquebisbe de Marsella, no va ocultar aquestes dificultats en la seva intervenció de benvinguda: «L'Església és conscient de la nostra responsabilitat de vigilar sobre la salvaguarda dels drets de l'infant, la defensa dels més fràgils, des de l'embrió al nounat. La persona amb discapacitat, l'ancià que depèn dels altres per a tot.» Una realitat tan complexa exigeix trobar ponts entre les dues ribes, entre Església i Estat, atès que només així pot construir-se el bé de la societat. Donada aquesta doble perspectiva moral, Macron apel·la a assumir «la nostra quota d'intempestivitat, mentre que jo hauré de viure al ritme que avança el país». Estem en la cristallització del relativisme, segons el concepte del papa Ratzinger? «D'aquest desequilibri constant —subratlla el president gal— crearem un camí en comú... És un exercici de llibertat que demostra que el temps de l'Església no és el del món, com tampoc el de la política, i està bé que sigui així.» Segons Macron, cal reparar en la set del absolut, en la transcendència, en la llibertat espiritual. En veritat, un discurs sorprenent, que bé podria anunciar un nou temps de convivència o cohabitació, això sí, en el si de la laïcitat. Està pendent per veure qui es mourà en una riba o altra. Els riscos, evidents; els propòsits, potser també, però a l'Església no se li pot negar el seu rol en la temporalitat, ni en la moral social dels ciutadans creients. Aquí discrepo de Macron.

**Des de Catalunya s'impulsa
una campanya d'ajuda davant
la crisi humanitària**

SOS Veneçuela

Països com Colòmbia acullen els seus veïns veneçolans.

«AJUDA HUMANITÀRIA PER VENEÇUELA»

Cartoixa de Santa Maria de Montalegre
Tel. 933 951 802
Deutsche Bank
ES 33019 00 6505
4128000280

«Hi ha pobresa extrema, agudització de la violència i inseguretat, deteriorament significatiu de la qualitat de vida, precarització de les condicions laborals i estudiantils, vulneració de drets de la població.» Aquest informe demolidor de Càritas Veneçuela ens permet fer-nos una idea de la difícil situació que viu el país americà.

Per això, des de Catalunya la Fundació Catalunya-Amèrica de Sant Jeroni de la Murtra i la Cartoixa de Montalegre han posat en marxa la campanya «Ajuda humanitària per Veneçuela», que compta amb l'impuls del bisbe veneçolà Tomás Jesús Zárraga.

Richard Nello és un veneçolà que porta 25 anys a casa nostra i és un dels col·laboradors d'aquesta campanya: «Recollim aliments deshidratats», ens explica, «perquè arribin millor i el cost no sigui tan car. Són fàcils de transportar i tenen un temps de caducitat llarg. Demanem llet en pols i gelatina en pols per als infants. Si algú pot col·laborar amb medicaments, també els acceptem. I hi ha l'opció de col·laborar econòmicament, per exemple, amb intencions de misses».

Amb aquesta campanya es pretén ajudar les diòcesis de Puerto Fijo i de San Carlos, i més endavant, estendre l'ajuda a més diòcesis veneçolanes. D'aquesta manera, es dona suport als projectes «Olles solidàries» i «Cases de la Misericòrdia» per a infants i ancians.

Richard Nello ens comenta que «tot està col·lapsat. La situació és molt crítica, i no és una exageració. Hi ha talls de llum, d'aigua. No hi ha productes bàsics i si n'hi ha estan a un preu que la gent no pot pagar. Parlem d'infants que no poden seguir tractaments oncològics perquè no hi ha capacitat per adquirir medicaments; parlem de desnutrició infantil. La gent realment està passant fam i són com zombis. Hi ha moltes vides en perill i volem enviar-hi ajuda».

Emigració

Al drama del país cal sumar-hi l'esquinçament que suposa per a les famílies una solució extrema: deixar casa seva. Richard Nello reconeix que «és un èxode impressionant de gent i trenca el cor. Veneçuela era un país que tenia mitjans per viure i ara ja hem arribat al fons del pou. Tenim joves que abandonen els estudis, l'educació, la formació... persones que ho deixen tot per buscar com sobreviure. Podem parlar d'una generació perduda, a la qual els pares no poden donar el que necessiten... s'està jugant amb el pa de la gent».

L'Església és un dels actors que més clarament ha aixecat la veu per reclamar al govern veneçolà una solució, i per això «està sent castigada», assenyala Nello. «Els bisbes han fet comunicats on denuncien que la situació continua empitjorant en tots els aspectes. És molt greu el que passa, perquè quan a un poble li prens el menjar ja no pot refiar-se de ningú, per això la gent s'aferra a la fe, perquè és el que li dona esperança. La gent confia en Déu, que això acabi perquè la situació així no pot continuar.»

A Veneçuela no hi ha cap «diàleg per solucionar els problemes i la gent no té accés a la informació», es lamenta Richard Nello, «es van tancat portes i la gent viu com en un llimb. El govern no reconeix que hi ha problemes, i és evident que n'hi ha. Realment hi ha necessitats molt greus». L'única resposta de les

Els supermercats no poden oferir productes.

autoritats veneçolanes és rebutjar l'ajuda humanitària.

El clam de Veneçuela traspasa fronteres i on ressona fortament aquest crit és al Vaticà. Precisament, per iniciativa del papa Francesc, la secció Migrants i Refugiats del Dicasteri per al Servei del Desenvolupament Humà Integral ha presentat un pla per a l'acollida, protecció i integració dels ve-

neçolans que es veuen obligats a abandonar casa seva i que compta amb la col·laboració de l'episcopat de vuit països llatinoamericans.

Crida a col·laborar

Des de la campanya «Ajuda humanitària per Veneçuela», es fa una crida «a totes les persones de bon cor que vulguin compartir amb nosaltres aquesta il·lusió d'ajudar»,

Falten medicaments tan bàsics com analgèsics o antibiòtics.

RICHARD NELLO
«Els bisbes han fet comunicats on denuncien que la situació continua empitjorant en tots els aspectes»

assenyala Richard Nello. Joan Pau II deia: «Els pobres no poden esperar», i el papa Francesc, subratlla Nello, «també ens fa una crida a estendre la mà als pobres: en el moment necessari hem de mirar-los als ulls, abraçar-los i fer-los sentir el nostre escalf. El Papa ens recorda que és com si prestéssim aquest servei a Crist mateix. Veiem la figura de Crist en el pobre. I, ara, Veneçuela necessita molta ajuda. Tinguem present el bon samarità i

la viuda pobra de l'evangeli».

Des de la distància, Richard Nello viu amb dolor el que passa al seu país. Allí té família i coneix de primera mà com està la situació: «Parlem d'un país que no és pobre en recursos, però on s'ha fet una gestió molt nefasta. És un país molt insegur, amb una realitat molt dura on es viu amb por. És molt dur per a uns pares no tenir res per donar de menjar als fills. Això va minant la moral de la gent.»

Peraixò, subratlla que «qualsevol petita ajuda des d'aquí representa molt a Veneçuela». Els enviaments es fan a través d'agències privades perquè, com reconeix Nello, «hem tingut moltes dificultats amb Correos España. En fer els enviaments amb altres entitats, ens surt més car però ens assegurem que arribin i en perfectes condicions».

El 20 de maig hi ha eleccions presidencials a Veneçuela. Richard Nello considera que «el país viu com en un forat negre que ha anat creixent i no sabem com acabarà». El que sí que té clar és un desig compartit per tots els seus paisans: «Déu vulgui que aquesta situació acabi aviat i que puguem veure alguna esclatxa de llum.»

RàdioEstel

espai de trobada, participació i diàleg

SEGUEIX-NOS

Barcelona, 106.6 / Tarragona, 100.6 / Girona, 103.4 / Lleida, 91.5 / Catalunya Central, 93.7 / Vic, 98.4
Tortosa, 90.1 / El Garraf, 96.8 / La Cerdanya, 104.4 / La Seu d'Urgell, 105.0 / Andorra, 107.5

CARTA DOMINICAL

Déu és jove

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

En un recent llibre-entrevista al papa Francesc s'ha escollit un títol que pot sorprendre, *Déu és jove* (Ed. Columna). Aquest títol forma part d'un lema una mica més llarg: «Déu sempre és jove, sempre és nou.» Un bon lema per meditar-lo avui, en la Solemnitat de Pentecosta, la Festa de l'Esperit Sant, que sempre «renova la faç de la terra».

L'autor de l'entrevista, el periodista i escriptor Thomas Leoncini, explica els motius pels quals va escollir aquest títol: «Estàvem asseguts, l'un davant de l'altre, en una sala de la planta baixa de la *Domus Sanctae Marthae* quan el papa Francesc va pronunciar aquestes paraules. Recordo el moment exactament i amb total claredat, l'espurna que li travessava la mirada, amb la qual quasi semblava voler transmetre, al mateix temps que amb les paraules, alguna cosa profunda i alliberadora. Érem al bell mig de la cinquena trobada per a la preparació d'aquest llibre i aquella frase em va colpir amb una força inusitada. Amb aquells mots memorables, el pontífex afirmava que els joves, en altres paraules, els grans marginats

del nostre temps convuls, estaven fets en realitat *de la mateixa pasta* que Déu».

Després, el papa Francesc va voler afegir una nova reflexió: «Al llibre de l'Apocalipsi (21,5) hi ha aquesta frase: "I el que seu al tron va afirmar: Jo faig que tot sigui nou." Déu és, doncs, qui sempre renova, perquè Ell és sempre nou: Déu és jove! Déu és l'Etern que no té temps, però que és capaç de renovar, de rejuvenir-se contínuament i de rejuvenir-ho tot. Les característiques més peculiars dels joves també són les seves. És jove perquè fa que tot sigui nou i estima les novetats; perquè sorprèn i estima la sorpresa; perquè sap somiar i té desig dels nostres somnis; perquè és fort i entusiasta; perquè construeix relacions i ens demana que també ho fem nosaltres; perquè és social».

El papa Francesc té posada en els joves una gran esperança. Per això ha volgut que siguin el centre del proper sinode, amb el desig que siguin també el cor de l'Església.

Nosaltres també volem donar als joves un lloc primordial en la nostra missió evangelitzadora. En

aquest sentit, el tercer eix del nou Pla pastoral està dedicat als joves. Ells, encara que de vegades no en siguin conscients, també necessiten la trobada personal amb Jesucrist.

Ens cal fer un camí de conversió pastoral per descobrir com fer-nos accessibles per poder acollir i acompanyar els joves i atendre les seves necessitats espirituals. En les trobades de capellans amb joves percebo que ells ens necessiten, volen ser escoltats, obrir-se, expressar-se, trobar un interlocutor per compartir dubtes, neguits, il·lusions... Reclamen la nostra atenció, el nostre temps, encara que de vegades els costa trobar-nos. Cal que ho tinguem ben present i dediquem el nostre temps a allò que és essencial en el nostre ministeri, ja que ningú no ho farà per nosaltres.

Preguem, doncs, a l'Esperit per tal que aquestes orientacions i propostes contingudes en el nou Pla pastoral no siguin lletra morta, sinó que siguin una bona eina de renovació i de vida. Demanem avui l'impuls del Sant Esperit, ànima de l'Església.

**JAUME
PUJOL BALCELLS**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

ALS QUATRE VENTS

L'Aplec de l'Esperit 2018

Aquest cap de setmana, solemnitat de la Pentecosta, té lloc a Tortosa el XII Aplec de l'Esperit. L'Aplec és una trobada festiva per compartir, animar-se i festejar junts diversos motius de la vida quotidiana. Catalunya és una terra on se celebren molts aplecs de tota mena: gastronòmics, esportius, de sardanes... però molts són promoguts per l'Església per celebrar diferents festivitats religioses en santuaris, ermites, festivitats patronals, de moviments, etc.

Recordo els aplecs que se celebraven al meu poble al maig, davant l'ermita de la Mare de Déu, o per Sant Pere, a l'ermita del mateix nom. Eren dies esperats, cada un amb el seu estil i tradicions, però no hi faltava la missa i el menjar campestre familiar.

Els dotze aplecs de l'Esperit que s'han celebrat fins al moment han estat convocats pels bisbes de Catalunya, que organitzats pels seus delegats de pastoral de Joventut, reuneixen joves i adolescents en una celebració comunitària i festiva.

Cada un d'aquests aplecs s'ha celebrat en un lloc diferent i cada un amb un lema i enfocament també diferent. Per assenyalar els últims, en els quals he pogut participar directament: a Tarragona l'any 2007, amb el lema «Marcats per l'Esperit»; a Terrassa el 2010,

«Amb vosaltres cada dia», a Banyoles (Girona), «És el Senyor», i aquest any, a Tortosa, el lema és: «Crist és la Vida.»

Aquest lema està inspirat en el riu Ebre que passa per aquesta ciutat. De la mateixa manera que l'aigua del riu genera vida pels llocs per on passa, creiem que Crist ha de vertebrar i donar vida als joves de les nostres diòcesis. El missatge que es vol transmetre als joves és afirmar la importància que l'Esperit Sant vol tenir en la seva vida de fe, amb especial referència al baptisme i a la seva identitat de batejats.

Durant molts mesos s'ha anat preparant aquesta gran trobada amb els joves. S'han tractat temes relacionats amb el lema que l'aigua és vida: sense la presència de l'Esperit la fe es pot convertir per a molts joves en un conjunt de tradicions i normes sense ànima. També pretén ressaltar la set de Déu que nia en el cor de tot jove així com la força de l'Esperit Sant que, com l'aigua, té força per impulsar l'anunci de l'evangeli als joves; i igual que els sediments que aporta el riu, s'ha reflexionat sobre què poden aportar els joves per transformar el món.

Aquest dissabte i diumenge s'està duent a terme a Tortosa aquest XII Aplec de l'Esperit. Preguem perquè l'Esperit Sant ajudi els nostres adolescents i joves a viure el seu compromís cristià.

COMENTARI DE LA PARAULA

El Paràclit, la persona que està sempre al costat dels creients

Quatre vegades apareix el terme «Paràclit» en l'Evangeli de Joan; mai en els altres tres, ni tampoc en la Bíblia grega dels Setanta. Llevat de la primera menció («un altre Paràclit», Jn 14,16), sempre es presenta amb article, «el Paràclit», en referència a la primera menció (14,26; 15,26; 16,7). En diferenciar-lo Jesús com «un altre Paràclit», està indicant als seus deixebles, els únics a qui parla d'aquest personatge, que ell mateix feia ja abans el rol de la persona que està sempre al seu costat, a manera d'un advocat defensor o consolador. Interessa observar que les dues primeres mencions es presenten en el primitiu discurs de comiat, abans de la cloenda natural: «¡Aixequen-vos, anem-nos-en d'aquí!» (14,31). En totes quatre trobem en el context immediat el pronom que designa una persona llunyana, «aquell», que he conservat en la traducció. Els deixebles de moment no el coneixen personalment, però ho poden inferir del paper que ell mateix està jugant a favor d'ells. Els dos passatges que llegim aquest diumenge de Pentecosta es troben en la segona part del discurs de comiat: «Quan vingui el Paràclit que jo estic a punt d'enviar-vos de part del meu Pare, l'Esperit de la veritat, que procedeix del meu Pare, aquell donarà testimoni de mi... Quan vingui aquell, l'Esperit de la Veritat, aquell us anirà guiant en tota la veritat.» Jesús instrueix els deixebles sobre el testimoni que aquest donarà a favor d'ell quan vingui a ells, una vegada ell ja no hi sigui present. És molt important la precisió que els fa: «No parlarà pel seu compte, sinó que parlarà del que haurà sentit i us anunciarà l'esdevenidor.» De

GLÒRIA MONÉS

per si, l'Esperit Sant no té paraules; aquestes pertanyen al Logos que Jesús ha encarnat. L'Esperit de la Veritat parla d'allò que ha sentit dir a Jesús. No parlarà pel seu compte, sinó que «prendrà —diu— d'allò que és meu» i ens ho anirà recordant i anunciant perquè ho assimilem; això sí, sempre que hi estiguem plenament oberts.

JOSEP RIUS-CAMPS
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI
RICART
Claretia i biblista

Per què van ser importants els profetes?

El mot *prophetes* està format pel verb grec *phemi* (dir, anunciar) i per la preposició *pro* (=en presència de, davant de). El profeta és una persona que anuncia davant d'altres persones alguna cosa de part de Déu. En la literatura grega la paraula té sovint el sentit secundari d'anunciar d'avançada. En els LXX es tradueix per *nabí*, derivat d'una arrel semítica que significa «cridar». El *nabí* seria el cridat. En el món jueu els profetes eren molt importants perquè més que no pas per predir alguna cosa, proclamaven veritats de part de Déu. No eren ni endevins ni astròlegs, com en altres cultures, ni volien profetitzar el que volien els reis.

L'essència del profetisme és que els profetes estaven arrelats en el passat, lectors del present: el profeta és menys l'home del futur que del present, del dia d'avui. L'actualització de la Paraula de Déu sembla un dels trets essencials de la funció profètica. El profeta parla per als homes del seu temps. «Així parla el Senyor» és una fórmula que apareix sovint. Arrelat en el passat i lector del present, el profeta està també girat vers el futur. «Profetitzar» equivalia a denunciar el que anava contra l'Aliança. A la Bíblia se'ls cita en molts moments, però només es recullen els escrits d'alguns d'ells. En més d'un cas es van jugar la vida per denunciar corrupcions i traïcions a l'Aliança, essent fidels a les revelacions que tenien de Déu. Al NT, Joan Baptista anuncia l'arribada del Messies (Mt 3,11), Anna rep també aquest títol. A Jesús se'l reconeix també com a profeta.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Pentecosta

Lectura primera

Ac 2,1-11

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se

Lectura dels Fets dels Apòstols:

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i al'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però

tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Salm responsorial

103

Beneeix el Senyor, ànima meva.
Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor,
les vostres obres,
la terra és plena de les vostres criatures.

*R. Quan envieu el vostre alè, Senyor,
renoveu la vida sobre la terra.*

Si els retireu l'alè,
expiren i tornen a la pols d'on van sortir.

Quan envieu el vostre alè, reneix
la creació,
i renoveu la vida sobre la terra. *R.*

Glòria al Senyor per sempre.
Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet,
que li sigui agradable aquest poema,
són per al Senyor aquests cants de goig. *R.*

Lectura segona

1Co 12,3b-7,12-13

Tots nosaltres hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

Al·leluia

*Veniu, Esperit Sant, ompliu el cor dels vostres fidels
i enceneu-hi la flama del vostre amor.*

Evangelí

Jn 15,26-27.16,12-15

L'Esperit de veritat, us guiarà cap a la veritat sencera

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Quan vindrà el Defensor que jo us enviaré quan seré amb el Pare, l'Esperit de la veritat que prové del Pare donarà testimoni de mi. I vosaltres, que sou amb mi des del principi, també en donareu

testimoni. Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor.

Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA II)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 4)

Maig

20. DIUMENGE

Diumenge de Pentecosta (S), Vermell. Lectures: Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1 Corintis 12,13b-7.12-13 / Joan 20,19-23

SANTORAL: Baldiri, mr.; Basilissa, vg.; Bernardí de Siena, prev.; Hilari i Silvi, b.

Comença el temps de durant l'any

21. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Jaume 3,13-18 / Salm 18 / Marc 9,14-29. O bé: *Sant Cristòfor Magallanes (ML)*, Vermell. SANTORAL: Secundí, mr.; Torquat, mr.; Virgínia, viuda.

22. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Jaume 4,1-10 / Salm 54 / Marc 9,30-37. O bé: *Santa Rita de Càssia (ML)*, Blanc; *Santa Joaquina de Vedruna (ML)*, Blanc. SANTORAL: Ató, b.; Júlia, vg. i mr.; Quitèria, vg. i mr.

23. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Jaume 4,13-17 / Salm 48 / Marc 9,38-40

SANTORAL: Desideri, b.; Joan Baptista de Rossi, prev. i fund.

24. DIJOUS

Jesucrist, Gran Sacerdot per Sempre (F), Blanc. Lectures: Isaïes 52,13-53,12 / Salm 39 / Lluç 22,14-20. SANTORAL: Genadi, b.; Joan Prado, prev. i mr.; Susanna i Afra, mr.; Vicenç de Lerins, prev.

25. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Jaume 5,9-12 / Salm 102 / Marc 10,1-12. O bé: *Sant Beda el Venerable (ML)*, Blanc; *Sant Gregori VII (ML)*, Blanc; *Santa Maria Magdalena de Pazzi (ML)*, Blanc. SANTORAL: Magdalena-Sofia Barat, rel. i fund.; Urbà I, p. i mr.; Vicenta-Maria López Vicuña, rel. i fund.

26. DISSABTE

Sant Felip Neri (MO), Blanc. Lectures: Jaume 5,13-20 / Salm 140 / Marc 10,13-16. Sant Feliu de Llobregat: **Dedicació de la catedral (S)**, Blanc. SANTORAL: Eleuteri, p. i mr.; Quadrat, mr.; Zacaries, b.

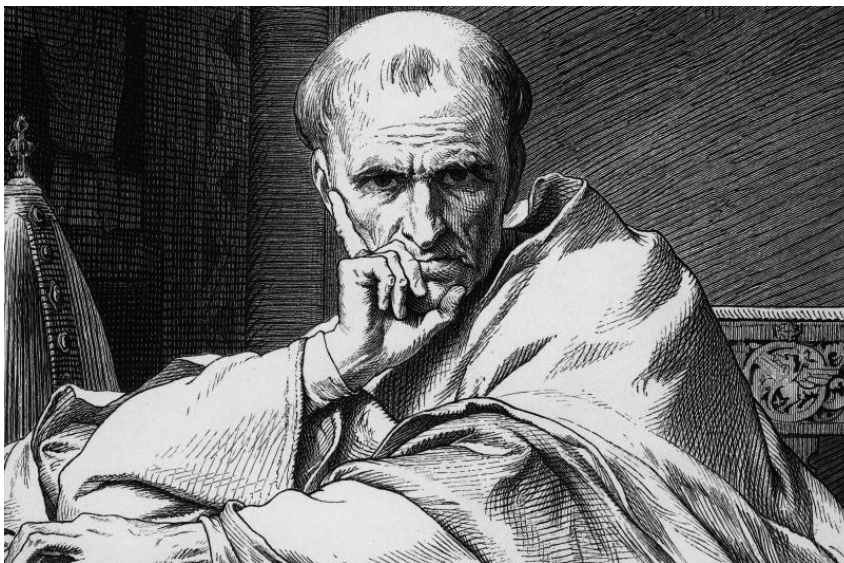

El Sant 25 MAIG

Sant Gregori VII

L'Església és santa... però també pecadora. Per això al llarg d'aquests dos mil anys hi ha hagut moments en què s'han hagut de dur a terme grans reformes per salvar l'Església de la degradació. Un d'aquests temps de renovació va tenir lloc al segle XI, amb l'anomenada Reforma gregoriana, impulsada, entre d'altres, pel papa sant Gregori VII (c. 1020 - 1085).

Monjo benedictí de vida exemplar, l'any 1073 va ser escollit Bisbe de Roma, i va encetar la tasca de reduir la corrupció eclesial: les dues grans plagues de l'època eren la compra de càrrecs i ministeris eclesiàstics i la intrusió del poder polític, que arribava a designar bisbes. En aquesta depuració Gregori VII va trobar l'oposició frontal de l'em-

perador alemany, Enric IV, i de part de la noblesa i clerecia romana, que el van obligar a exiliar-se. Durant el seu pontificat no va poder completar del tot la reforma, que va ser continuada amb èxit pels Papes posteriors amb el suport del món monàstic. Gregori VII va ser canonitzat el 1728 per Benet XIII.

Litúrgia de l'Esperit o l'esperit de la litúrgia

F. XAVIER PARÉS SALTOR
Delegat diocesà de Litúrgia d'Urgell
xpares@bisbaturgell.org

La Pasqua florida ha fructificat en la Pasqua granada. Acabada la cinquantena pasqual ens trobem a la Pentecosta amb el do de l'Esperit Sant. És l'Esperit de Jesús que va enviar als Apòstols reunits amb Maria, quan es trobaven pregant al cenacle. L'Esperit és el fruit madur de la Pasqua que posa en marxa l'obra de Jesús que és l'Església. I és l'Església la que continua, encara avui, fent present Jesucrist entre nosaltres, sobretot per la celebració litúrgica. La litúrgia que celebra l'Església és obra de l'Esperit Sant. Ministres i assemblea, quan celebrem els sants misteris, invoquem l'Esperit perquè s'hi faci present el Senyor Jesús. Per tant, la litúrgia és de l'Esperit, sense l'Esperit la nostra litúrgia seria una pietosa obra humana a la qual li mancava la presència del Senyor.

Si la litúrgia és de l'Esperit, hem de saber descobrir en les nostres celebracions, l'esperit de la litúrgia. Entre altres, tenim dos grans mestres que ens han explicat i ensenyat a descobrir quin és l'esperit de la litúrgia perquè sigui una autèntica celebració espiritual i eclesial:

Romano Guardini, un monjo italià, que ja a principis del segle passat, quan començava el Moviment litúrgic, va escriure el llibre *L'esperit de la litúrgia* per ajudar que els cristians descobrim que l'essencial de la litúrgia és l'esperit que hi ha en el seu interior, i que és el que ha de guiar la nostra pregària perquè Crist es faci present a la nostra vida. Aquest és l'esperit comunitari que té la litúrgia, i que fa superar l'individualisme pietista i el ritualisme que domina en la vida espiritual de molts cristians. Diu que «l'acció litúrgica és una

manifestació genuïna del misteri de l'Església en pregària, en què s'uneixen els diversos aspectes de la condició humana, el corporal i l'espiritual, l'expressiu i el simbòlic, el personal i el comunitari». Ens va ensenyar que la grandesa i bellesa de la litúrgia, que transcendeix el temps, esdevé el centre de l'Església i de la vida cristiana. Va ser una bona aportació que més tard va recollir el Concili Vaticà II.

Un segon mestre, més recent, ha estat el cardenal Ratzinger (actual Papa emèrit Benet XVI) que en un altre llibre, publicat al 2001 amb el mateix títol, té la finalitat de voler continuar mantenint l'esperit de la litúrgia que Guardini ens havia ensenyat, ja que després de les moltes experiències de la nova litúrgia postconciliar del Vaticà II, potser hi havia el perill de buscar més la part externa de la litúrgia, fent-la tan nostra i humana, que s'oblidava el seu esperit interior del misteri que hi celebrem. Per això, el cardenal Ratzinger ens oferí una important reflexió sobre l'essencial de la litúrgia que és la celebració del misteri de la fe, tal com proclamem després de la consagració de la missa. És un estímul per entendre la litúrgia i per celebrar-la de manera correcta i digna, tant exteriorment com interiorment. En la celebració del misteri litúrgic, tant dels sacraments com sobretot de l'eucaristia, hi trobem la veritable font de la vida eclesial perquè entrem a formar part de l'acció salvífica de Crist.

Amb motiu de la solemnitat de la Pentecosta, és bo que recordem l'acció de l'Esperit en la nostra vida i en les nostres celebracions litúrgiques.

ANTON MONNER

Cronista de la ciutat de Gandesa

Convent de la Mare de Déu dels Àngels, a Orta.

Els romiatges de la Terra Alta

Els romiatges medievals des de Gandesa es feien al convent franciscà dels Àngels d'Orta (Horta de Sant Joan), a la petita ermita dels pares trinitaris de la Fontcalda i a l'ermita de Sant Marc, situada dalt a la Mola d'Irto. A Orta, que ja s'hi anava des de Gandesa, el segle XIV, l'Ajuntament havia d'atendre les despeses del menjar dels clergues, del seu ajudant i la palla i l'ordi per nodrir la mula que els transportava. A la Fontcalda s'hi peregrinava habitualment a la primavera un cop l'any i només s'hi podia anar a peu pels continuats desnivells.

Els gandesans, a Sant Marc, hi peregrinaven sovint perquè en cada moment que eren atacats per tropes enemigues s'hi refugiaven. Allí van edificar una ermita que, durant la darrera guerra, l'aviació de la Luftwaffe alemanya va bombardejar i només en resten uns murs laterals. També fins a principis del segle XVII, els habitants de Corbera hi anaven de peregrinació un cop l'any quan el Dr. Onofre Català, rector de Gandesa, seguint les recomanacions del bisbe Dr. Mateu Tomàs, la va prohibir per raons de seguretat.

Va ser a partir del segle XVIII quan els romiatges es van prodigar a la comarca. L'actual Terra Alta produïa gran quantitat de blat i oli que s'exportava a Amèrica, via Sevilla, i en moments de guerra, els preus van pujar i la població es va enriquir

considerablement. Això va afavorir la construcció d'ermites a tots els pobles, com Santa Magdalena de la vila d'Arnes i la del Pinell, Santa Madrona de Corbera, Sant Francisco de la Fatarella, Sant Pau de Vilalba, Sant Josep de Bot i la Fontcalda de Gandesa i Prat de Comte. A Batea s'hi van construir set ermites del Calvari, així com també a la resta de pobles de la comarca, dedicades la majoria a la Mare de Déu dels Dolors, algunes de les quals ben significatives com la de Vilalba i Corbera.

A altres pobles se celebren (o se celebraven) romeries a pobles desapareguts els segles passats, com de Vilalba i la Pobla a Santa Magdalena de Berrús, de Batea a Sant Miquel de l'Algars i de Caseres a Santa Magdalena del Mudefar. La de Berrús on també hi acudien, a més de la Pobla i Vilalba, els de Riba-roja i els de Faió, poblacions veïnes on es van refugiar els pocs habitants que van sobreviure a la pesta negra de l'any 1347.

El primer diumenge de maig, des de temps immemorials, a Gandesa se celebra la romeria al santuari de la Mare de Déu de la Fontcalda, on es concentren milers de pelegrins de Gandesa i pobles veïns. Aquest any, la seva església, començada a construir el 26 d'agost del 1735, ha inaugurat un magnífic vitrall, realitzat per l'artista Lorena Valldepérez, col·locat al rosetó situat sobre la portalada d'entrada.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL

pel Dr. Joan Antoni Mateo

Mare de l'Església

M'han dit que hi haurà una nova festa de la Mare de Déu com a Mare de l'Església. Em costa entendre que Maria sigui la causa de l'Església. Sempre l'he vista més aviat com un membre més de la comunitat de seguidors de Jesús.

L'hi han dit bé. Efectivament, per iniciativa del papa Francesc, enguany i per primera vegada el dilluns després de Pentecosta serà obligatòria la Memòria de Maria Mare de l'Església. En llenguatge litúrgic, no és una «festa», sinó una «memòria» que ha de ser celebrada. Tampoc no és una festa de «precepte». Aquesta advocació de Maria ja era celebrada amb alt rang litúrgic en alguns països com Polònia. El títol de «Mare de l'Església», aplicat a Maria, d'aquesta manera específica, és relativament nou en la història de l'Església. No és nou el que en realitat significa, ja que ho veiem molt ben delimitat en la primera comunitat cristiana on s'esmenta la presència i acció materna de Maria. El papa Pau VI va proclamar Maria com a Mare de l'Església, de manera solemne, en el transcurs del Concili Vaticà II i els Pares conciliaris van acollir aquesta iniciativa amb un aplaudiment calorós. Recordem les seves paraules: «Així doncs, per a glòria de la Mare de Déu i consol nostre, Nos proclamem Maria Santíssima Mare de l'Església, és a dir, Mare de tot el poble de Déu, tant dels fidels com dels pastors...» El fonament del títol, com explicava Joan Pau II, rau en la maternitat divina de Maria, de manera que la seva cooperació en l'encarnació de Crist es prolonga en la maternitat de tots els germans del seu Fill, ja que el naixement de Crist i la seva mort a la creu obren el curs que possibilita la nostra participació en la filiació de Crist, també en relació amb la Mare de Déu. I evidentment, Maria no és causa de l'església, sinó que n'és membre, però ho és en la qualitat única de Mare que per designi diví participa de manera singular en la salvació. Omplim els nostres temples el dia d'aquesta memòria.

PER ENVIAR CONSULTES

AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com

Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Xàldigues per a l'alegria

Creure en Déu... qualitat de vida

Friedrich W. Nietzsche, filòsof, anys abans de morir, va ser internat al manicomi de Jena. La seva mare, de gran fe cristiana, el va anar a buscar. Se'l va endur a casa. Quan va morir la seva mare, la seva germana Elisabeth també el va cuidar i va crear l'*Arxiu Nietzsche* (1894). El filòsof que va admirar Jesús, no els cristians, va escriure un text a la seva germana Elisabeth perquè no abandonés mai la fe:

«Sense Déu, ja no tornaràs a pregar, ni a parlar dels teus sofriments.

Ja no tornaràs a descansar en una confiança il·limitada.

Sense Déu, ja no podràs acudir a una última saviesa.

Ja no podràs buscar ni refugiar-te en una bondat suprema.

Sense Déu, ja no podràs recórrer a l'última justícia —que et faci justícia, davant de tanta injustícia.

Ja no tindràs l'amic, a totes hores a les teves set soledats.

Sense Déu, viuràs sense fer una escapada a aquesta muntanya silenciosa, coronada de neu, però el seu cor està en flames.

Sense Déu, ja no hi haurà raó de tot el que et passi.

El teu cor ja no trobarà asil —pau, alegria— on poder descansar, sense necessitat de preguntar res.»

«Qui creu en Déu», ens diu el Concili Vaticà II, que «la fe ho il·lumina tot, amb nova llum i manifesta el pla Diví sobre tota vocació de la persona humana.»

És el Déu de la Pentecosta, que es manifesta als que creuen, esperen i estimen.

J. M. ALIMBAU ARGILA
(Medalla de Plata de l'Institut de Teologia Espiritual)

*Xàldigues: espurna de foc, d'un tronc resinós, en cremar-se

Cartes

Som-hi

El Som-hi de la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Badalona vam estar molt contents de veure'ns en la revista del 29 d'abril, així com de poder mostrar els treballs que anem fent durant l'any i valorar que les senyores grans tenen encara molt a dir en la societat. En un descuit que ens ha sabut molt de greu vam deixar de reconèixer les nostres benefactores, l'Associació d'exalumnes de l'escola Jesús Maria, que presideix Mercedes Chimenno. Fins avui, han estat els nostres àngels protectors, ja que han contribuït a pagar el lloguer del primer local que va tenir el Som-hi (aleshores no estàvem als locals parroquials), a ajudar casos concrets de companyes que es trobaven en situacions límit, així com a subvencionar part de les colònies que fem cada any. Serveixi aquest escrit per donar les gràcies a *Catalunya Cristiana* i a l'Associació d'exalumnes de l'escola Jesús Maria que tant ha fet i fa per nosaltres.

MONTSERRAT ILLA
Badalona

No tot està perdut, iaies

Explicar coses als nets no és sempre inútil. L'altre dia el meu net em va sorprendre en guanyar un important premi literari amb el treball *La revolta dels aliments*. Escrit magistralment, comenta com es revolten els aliments, ja que sense ells i amb les seves propietats no podríem viure. Va obtenir el primer premi en la categoria de deu a onze anys. Quan Mans Unides li va lliurar el guardó sobre el tema del malbaratament alimentari, ell mateix em va dir que jo l'havia inspirat a través d'un consell —que ell va interioritzar— sobre la necessitat d'aprofitar el menjar sobrant, atès que molts són els infants que moren de gana, mentre nosaltres malbaratem aliments de forma inexplicable.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers

Patrimoni cultural immaterial de la humanitat

La transhumància s'ha presentat candidata a ser declarada patrimoni cultural immaterial de la humanitat de la Unesco. La sol·licitud va ser cursada a finals de març a París pel govern italià; s'ha format un grup de països (Grècia, Itàlia i Àustria, principalment) que promouen aquesta candidatura. La decisió serà presa per part del Comitè de Govern de la Unesco el novembre del 2019.

El projecte de candidatura es va iniciar el 2015 per iniciativa d'un grup d'acció local del Molise, que va reunir tots els pastors transhumants locals, a la qual es van sumar els pastors de la Campània, el Laci, la Pulla i els Abruzzos. El 2017 el Ministeri italià d'Agricultura va inscriure la transhumància al Registre nacional de pràctiques agrícoles històriques i coneixements tradicionals, i després de l'obertura de l'expedient s'hi van afegir Àustria i Grècia. Sento que no ho hagi fet també Espanya.

Em sembla una molt bona idea el reconeixement d'una feina que ha comportat plena dedicació i omplert la vida de múltiples pastors al llarg dels segles. Els qui des d'infants hem contemplat el pas de les merines a la primavera i la tardor ens sentim orgullosos que realment es produeixi aquest reconeixement.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

La Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants presenta una guia de bones pràctiques per a l'acollida

Agustí Codinach

La guia respon al repte de la creixent diversitat de la societat.

Comunitats i parròquies obertes a l'hospitalitat

CARME MUNTÉ

L'acollida i l'hospitalitat són valors inherents de totes les tradicions religioses i, per descomptat, del cristianisme. Recordem el Bon Samarità, que baixa del cavall, atén el ferit, li fa la primera cura, se'n fa càrrec, el carrega i se n'encarrega, acompanyant-lo a l'hostal, alhora que complementa la seva acció guaridora cercant les aliances necessàries amb altres recursos i entitats. Aquesta referència evangèlica la trobem a la guia que ha presentat la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants: *Comunitats i parròquies obertes a l'hospitalitat. Guia de bones pràctiques per a l'acollida de persones immigrades i refugiades a les parròquies*.

«Creiem que la Guia respon a la necessitat de les comunitats cristianes de rebre suport i acompanyament en la seva difícil tasca d'acollida i integració de la creixent diversitat de la nostra societat», exposa Eduard Ibáñez, coordinador de la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants i director de Justícia i Pau. En aquest sentit, ofereix de forma senzilla alguns criteris clau i propostes concretes pensades des de l'experiència i des de la fe, per part d'entitats cristianes de l'arquebisbat de Barcelona. «La guia», afegeix Ibáñez, «pot ajudar les comunitats a potenciar la seva capacitat de viure "en sortida", tal com ens demana el papa Francesc i

proposa el nou Pla Pastoral diocesà, així com a acostar-nos més a les perifèries de la nostra societat».

La publicació treballa el sentit evangèlic de l'acollida, aborda també les actituds a treballar amb les persones de la comunitat perquè l'acollida sigui hospitalària i efectiva, i ofereix consells per promoure la participació de persones novvingudes a les parròquies. Alhora, la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants compta amb un grup de persones voluntàries disposades a presentar aquesta guia a les comunitats i parròquies. Unes trobades en les quals s'ofereixen a dialogar sobre com aplicar la guia a la realitat de la parròquia i a escoltar diferents experiències i suggeriments que a la vegada enriqueixen el mateix text.

La guia és un fruit concret de més de deu anys de reflexió conjunta i col·laboració de la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants, que va néixer el 2005 a la diòcesi de Barcelona arran dels tancaments d'immigrants en parròquies. Tal com explica Eduard Ibáñez, tot el treball fet «ha permès detectar necessitats i interrogants, comprendre millor la realitat canviant, compartir esforços i recursos, i potenciar la capacitat d'acollida, hospitalitat i incidència en favor d'una Església i una societat protectores dels drets de tothom i integradores».

PLATAFORMA D'ENTITATS CRISTIANES AMB ELS IMMIGRANTS

Carrer de Sant Pau, 101
933 176 397

platafcrisimmigracio@gmail.com

Tercera edició dels premis Fundació DomusVi

Els premiats en la primera edició.

Compromís i respecte cap als més dèbils

La Fundació DomusVi és l'entitat més gran de l'Estat espanyol pel que fa als serveis relacionats amb les persones dependents. Ofereix atenció especialitzada a persones grans i amb problemes de salut mental, mitjançant serveis que inclouen l'ajuda a domicili, centres de salut mental, residències, i centres d'atenció a la discapacitat. Tots aquests serveis, molt variats, tenen l'objectiu principal de millorar la qualitat de vida de les persones grans, i de treballar l'envelliment actiu.

Una de les característiques que fa de la Fundació DomusVi una entitat humana i compromesa és la gran quantitat de campanyes i iniciatives que ha posat en marxa els darrers anys. Es tracta de projectes que promouen el respecte i els valors cap a la gent gran, fet que, segons Javier Jiménez, director de la Fundació DomusVi a Espanya, «és un dels pilars de la nostra societat.» La seva última campanya, "Un avi, un amic", és un gran exemple de tot el que pretén l'entitat, ja que promou la cooperació entre els avis i els nets per tal que aconseguixin un enriquiment mutu.

Els Premis Fundació DomusVi

Una altra mostra del compromís de la fundació amb la gent gran és l'organització dels Premis Fundació DomusVi, uns premis que reparteixen més de 44.000 euros entre totes les persones i institucions que contribueixen a millorar la qualitat de vida de la gent gran. Com ha explicat Javier Jiménez, «els premis són una manera de valorar el compromís de totes les persones que treballen per la gent gran, i que moltes vegades queden en l'anonimat.»

Els premis d'aquest any, que arriben a la seva tercera edició, s'entregaran durant el mes de novembre en un acte públic. Els premiats estan dividits en sis categories, basades en les diferents entitats o persones que presenten el projecte: Escoles de Primària i Secundària, Batxillerat-FP, Col·lectiu de gent gran, Professionals del sector, Mitjans de Comunicació, i el Premi especial a la innovació en el sector sociosanitari.

Totes les persones i institucions que s'hi vulguin presentar ho podran fer fins al 31 d'agost a la pàgina web de la fundació, on també hi trobaran les bases dels premis: www.domusvi.es.

El Museu de Montserrat acull una exposició de l'obra d'aquest artista valencià

L'abstracció geomètrica d'Enrique Asensi

La Sala Daura del Museu de Montserrat acull fins al proper 7 d'octubre la mostra *Miralls de pedra*. Està formada per vint-i-cinc obres d'Enrique Asensi, entre escultures de petit i gran format —amb una barreja de pedra i ferro— i pintures fetes a la cera. L'exposició, comisariada per Aina Mercader, pretén ser una aproximació a l'abstracció geomètrica d'aquest artista d'origen valencià, que el 1977 es va instal·lar a Alemanya i que actualment viu entre Colònia i Les Gunyoles (Avinyonet

del Penedès). Aquesta mostra, amb algunes peces inèdites, presenta una tria de la seva producció portes endins, aixoplugada per les imponents bigues i jàsseres de Josep Puig i Cadafalch que sostenen el Museu de Montserrat. «És Asensi en estat pur», assegura Aina Mercader. «Suggereix un estat emocional —afegeix— que transcendeix el present i es projecta, enigmàtic, cap al futur. I és que una part important de la seva escultura roman a l'atzar de les inclemències meteorològiques: s'oxida i s'erosiona, entregant-se completament a l'inexorable pas de les estacions. No en va, el creador, que farceix el seu vocabulari amb mots germànics, es refereix a la idea de *zeitlos* ("sense temps"), per abraçar la intemporalitat.»

Asensi acostuma a treballar amb ferro *corten*, un material de tonalitats marronoses. Però, a la pedrera, escull la peça atenent les diferents pigmentacions. El resultat és una escultura cada cop més depurada, en la qual l'artista prescindeix de tot el que és superflu i se centra en formes senzilles i nítides, per arribar al que és essencial.

«Se submergeix en els materials, els coneix i els sap tractar, tallar, cremar i polir, buscant l'equilibri i l'harmonia entre els minerals i els metalls. És un procés lent i costós. Algunes lloses poden convertir-se —amb major o menor intervenció del cisell— en allò que ell mateix anomena "escultures murals". Sovint combinades amb acer, i recolzades sobre la paret, esdevenen suggeridores escultures pictòriques; obres que descansen fermament sobre el terra, com si sempre hi haguessin estat. Al públic li arriben fàcilment associacions de portes o portals que el conviden a endinsar-se en territoris desconeguts», explica Aina Mercader.

Amb cera calenta sobre fusta, l'escultor pinta quadres que —treballats amb foc, cisell, destal i ganyets— s'acosten a l'escultura. Obres que conserven la seva autonomia però que, de vegades, resulten ser apunts en vermell (o blanc) sobre negre per a possibles monuments. Condicionat per l'espontaneïtat de la matèria, cerca de manera ràpida esbossar, entre línies, figures concretes.

REDACCIÓ
Montserrat

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

3

FRANCESC i la nostra CASA DE TOTS

Carta «Laudato Si'» — «Lloat sigueu» —

Capítol 1. Com estem deixant la casa de tots

Francesc ha dedicat el **primer capítol** de la seva Carta a la descripció del dany que els éssers humans estem infligint a la natura, amb el risc de convertir-la en una llar inhabitable per a les generacions futures.

En la descripció dels diversos àmbits en què la humanitat no ha donat mostres eficaces de protegir la natura com cal, ell insisteix en un principi fonamental: **en el món creat, tot està connectat**. Per això, cal que els homes i dones d'avui siguem plenament conscients que formem part d'aquest món, amb tots els vegetals i animals dels quals el Creador ens ha fet responsables.

5 LA CULTURA DEL REBUIG és una malaltia endèmica

Quan Francesc es refereix a la cultura del rebuig, no al·ludeix tan sols al *rebuig de les coses* que, un cop usades, ràpidament es converteixen en escombraries i deixalles; sovint també denuncia el *rebuig dels éssers humans* que, per raó d'edat o d'alguna discapacitat física o psíquica, són exclosos de la convivència cívica. Més d'una vegada nosaltres també hem estat testimonis d'aquesta mena d'exclusions.

Sense adonar-nos-en, tendim a valorar les persones segons el seu origen, el lloc de residència i el paper que juguen en la societat, i no tant per la seva dignitat com a éssers humans. És a dir, **en la nostra cultura actual sembla que pesa més el que tens que no pas el que ets** (cf. LS 20-22).

Es produeixen centenars de milions de tones de residus cada any, molts dels quals no són biodegradables —alguns són summament tòxics i radioactius—, que posen en perill la vida d'animals i d'éssers humans. «**La Terra, casa nostra, sembla convertir-se cada vegada més en un immens dipòsit de porqueria**. En molts llocs del planeta, els ancians enyoren els paisatges d'altres temps, que ara poden contemplar curulls d'escombraries» (LS 21).

6 El progressiu CANVI CLIMÀTIC comporta riscos greus

NOTA. Donem el nom de *canvi climàtic* al canvi del clima del planeta provocat per l'emissió de *gasos d'efecte d'hivernacle*, sobretot del diòxid de carboni (CO₂) emès pels combustibles fòssils i per les indústries. Aquests gasos s'acumulen a l'atmosfera i impedeixen que els raigs infraroigs que el planeta emet en els processos d'escalfament s'esvaeixin; això fa que la temperatura del planeta augmenti, el nivell del mar s'elevi, i les inundacions, les sequeres i els ciclons es multipliquin.

La realitat és la que és: **el clima és un bé comú**, de tots i per a tots. El clima constitueix un sistema complex vinculat a moltes condicions essencials per a la vida humana. Doncs bé, aquesta és una realitat indiscutible: **el clima del planeta està en crisi** (cf. LS 23).

Per aquest motiu, Francesc ha mostrat un interès particular a assenyalar un **conjunt molt complex de canvis que s'esdevenen en el planeta i que provoquen l'anomenat escalfament global**. «El canvi climàtic és un problema global amb greus dimensions ambientals, socials, econòmiques i polítiques, i constitueix un dels principals desafiaments actuals per a la humanitat» (LS 25).

No ens hem d'enganyar: **els canvis en el medi ambient comportaran riscos que ara preferim no imaginar-nos**. Tots els éssers humans ho fem sovint: hem optat per no pensar en allò que ens obligaria a canviar l'estil de vida i abandonar alguns comportaments que produeixin satisfacció immediata, tot i que, a la llarga, puguin ser perjudicials.

Francesc ho adverteix al conjunt de la humanitat: **el futur del planeta Terra, la casa de tots, està en risc**. El llenguatge emprat no admet dubtes: «Si l'actual tendència continua, aquest segle podria ser testimoni de canvis climàtics inaudits i d'una destrucció sense precedents dels ecosistemes, amb greus conseqüències per a tots nosaltres» (LS 24). I ha esmentat l'exemple de l'elevació del nivell del mar, que pot crear situacions d'extrema gravetat perquè una quarta part de la població mundial viu a la vora del mar o molt a prop.

No obstant això, és evident que «molts dels qui tenen més recursos i poder econòmic o polític semblen preocupats sobretot per emmascarar els problemes i dissimular-ne els símptomes, mirant de reduir només alguns dels impactes negatius de canvi climàtic» (LS 26).

«La humanitat és cridada a prendre consciència de la necessitat de dur a terme canvis en els estils de vida, la producció i el consum, amb la finalitat de combatre l'escalfament global o, almenys, les causes humanes que el generen o l'accentuen» (LS 23).

- Som dels qui ens hem avesat a la pràctica del **consum d'un sol ús**? Has estat testimoni del **rebuig de persones** en algun moment de la teva vida? Com hi has reaccionat?
- Amb quin tipus d'arguments gosaries convèncer un amic o amiga de la necessitat i la urgència de frenar el procés del **canvi climàtic**?

edebé

Extracte del llibre *Carta del PAPA FRANCESC — ECOLOGIA INTEGRAL*
Selecció i desenvolupament: FRANCESC RIU i MARGARIDA MOGAS

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

L'aigua té gran importància en l'ecologia global

Com recordareu, se celebrà del 13 al 15 de juliol de l'any passat el II Congrés internacional, que ha donat lloc al llibre «Laudato Si' i Grans Ciutats. Propostes d'una Ecologia Integral», organitzat per la fundació barcelonina Antoni Gaudí per a les Grans Ciutats. Els temes tractats, prenent en compte el contingut de l'encíclica papal, van ser: aigua, aire i residus, exposats cada tema per tres ponents competents i experts. L'editorial Catarata ha publicat, el 2018, l'esmentat llibre amb tots els discursos del Congrés, els nou referents a aquelles tres qüestions i els altres que es tingueren, sota la direcció del cardenal emèrit Lluís Martínez Sistach, que tanta intervenció tingué en la realització de la trobada.

Com que a les exposicions que s'hi fan dels tres assumptes dits es té present el que la ciència actual hi diu, he considerat que eren discursos que mereixien ser coneguts i m'he decidit dir-vos-en alguna cosa. Començarem avui per l'aigua, que a les grans ciutats resulta ser un recurs natural limitat. Se'ns diu que l'escassetat de l'aigua afecta avui el 20% de la humanitat. Hi ha uns desequilibris fortíssims en la quantitat d'aigua disponible: mentre que als Estats Units d'Amèrica se'n pot consumir 580 litres diaris per persona (i es consumeix), Cambodja, Haití i Uganda no poden arribar als 10 litres.

I avui dia estan passant coses, a causa del canvi climàtic, que afecten el consum de l'aigua. Cal saber-les.

Per exemple, a Bolívia han desaparegut les glaceres que s'usaven com a fonts d'aigua per a la ciutat de la capital, La Paz, i ja tenen problemes per al seu subministrament, ja que depenen ara de les precipitacions de neu, que no sempre són suficients. També ha estat per causa del canvi climàtic que actualment l'aigua de la pluja ha minvat a les àrees del Mediterrani, i també a Xina i Amèrica Central i els models climàtics que s'elaboren ens mostren que més enllà del segle XXI també hi haurà disminució, a més de al Mediterrani, a Amèrica del Nord, Brasil, Xile i Sud-àfrica. I cosa ben sabuda és que, mentrestant, la neu o el gel va desapareixent de molts llocs: Alaska, Alps, Kilimanjaro, Pirineus... i de les glaceres que van escurçant-se o extingint-se. I no cal que expliquem gaires més coses que se'ns diuen en les tres ponències dites.

Davant de tot el panorama, és clar que la humanitat ha de prendre consciència i obrar amb seny perquè, com diu l'encíclica *Laudato Si'*, «Déu va donar la Terra a tot el llinatge humà per al sosteniment de tots els seus membres sense excloure ni afavorir-ne cap» i, en conseqüència, cal mirar el consum de l'aigua com a cosa pública que és de tots i és responsabilitat de tots perquè arribi a tothom. No cal dir que les autoritats públiques és bo que assumeixin el control directe de la distribució de l'aigua i no pas companyies particulars, i que ho facin tenint en compte el que els experts en el tema vagin ensenyant.

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA

Arxiver dels caputxins

TRADICIONS REMEIERES

L'herba prima

L'herba prima es també coneguda a Catalunya amb els noms d'herba del nusset i herba de la grava (llat., *Asperula cynanchica*; cast., *hierba de la esquiancia*, *hierba tosquera*; eusk., *eskinanzia*). És una de les plantes remeieres més estimada per la seva eficàcia diürètica i, sobretot, dissolvent dels càlculs urinaris. És una planta perenne que no fa pas més de dos pams, amb unes branquetes molt primes i unes floretes blanquinoses amb forma d'embut. Habitualment creix en llocs secs i pedregosos. Antigament l'herba del nusset s'havia emprat també per combatre les angines i les inflamacions de la gorja. Els antics frares afirmaren que l'herba prima «fortifica'l cos, lleva las obstruccions y excita la orina» (T.A., *Receptari*, s. f.).

De la mateixa família hi ha l'aspèrula (llat., *Asperula odorata*; cast., *asperilla*, *aspérula*) que fa unes tiges subterrànies nuades, molt primes, que es ramifiquen pel terra. Aquesta

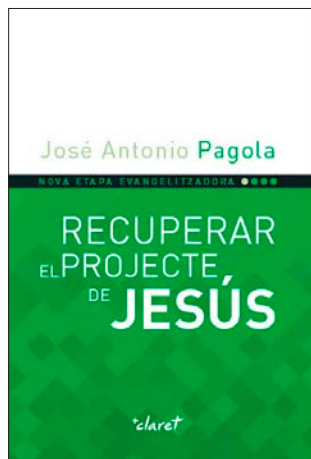
planta sol créixer a les fagedes i en boscos humits i frondosos i gaudeix d'una gran tradició a l'Europa central on és usada per ajudar a ben dormir segons les experimentacions efectuades de Dom Wandalbert de Prüm, monjo benedictí del segle IX.

En unes dades aportades pel cèlebre Dr. Pius Font i Quer (†1964) se'ns explica la manera de preparar adientment la infusió de l'aspèrula: «*Se tiene a punto un puñadito de la planta seca y, después de llenar una taza con agua hirviendo, se echa en ella la aspérula y se tapa. Cuando ha templado lo bastante para no quemarse, se endulza con miel y se da a beber. Para facilitar la conciliación del sueño debe propinarse al irse a la cama. La aspérula olorosa abunda en los bosques de la Europa central*» (*Plantas medicinales*, 529).

D'ací a quinze dies, si Déu vol, us parlaré sobre l'ungüent cicatritzant de tabac.

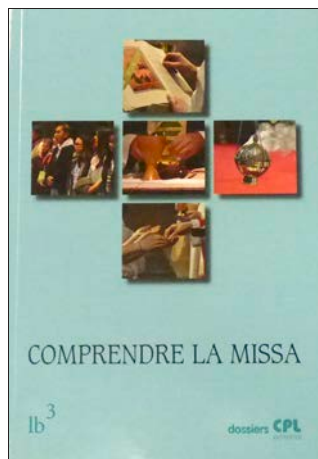
«*Asperula cynanchica*».

JOSÉ ANTONIO PAGOLA

Recuperar el proyecto de Jesús
Claret, 2018, 186 pàg.

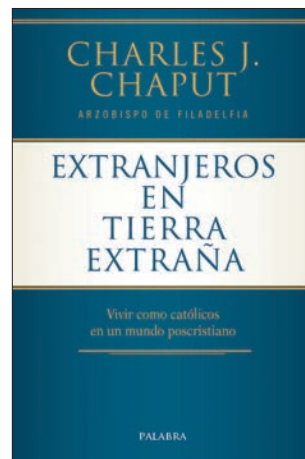
L'objectiu d'aquest llibre és caminar cap a un nivell de vida cristiana més inspirada i motivada per Jesús, i més compromesa en obrir camins al projecte humanitzador del regne de Déu. A les nostres parròquies hem d'anar caminant cap a una nova fase de comunitat cristiana. Un procés de renovació centrat essencialment en la persona de Jesús.

AUTORS DIVERSOS

Comprendre la missa
CPL, 2018, 160 pàg.

El sagrament més important és la presència de Jesús acompanyant l'assemblea reunida, convertint-se en paraula viva i en pa i en vi compartits. Aquest dossier ens permetrà conèixer millor el sentit de l'Eucaristia i de cadascun dels seus elements. A més, ens aportarà suggeriments pràctics per tal de viure a fons les nostres celebracions comunitàries.

CHARLES J. CHAPUT

Extranjeros en tierra extraña
Palabra, 2018, 336 pàg.

Charles J. Chaput, arquebisbe de Filadèlfia, critica la societat occidental contemporània i se centra en la cultura neopagana que ha erosionat de manera gradual la fe i la llibertat religiosa. Ofereix una guia profètica perquè els cristians sàpi-guen com enfrontar-se amb èxit als seus reptes de manera que facin se-ves l'alegria, la bellesa i la grandesa de viure al món.

MONTSERRAT TURA

República pagesa
Pòrtic, 2018, 324 pàg.

Feliu Tura fou un dirigent del moviment rabassaire del tombant de segle XX, el moviment dels page-sos que no tenien terres. Van crear cooperatives autogestionades i van aplicar unes polítiques avançades. L'escriptora i política Montserrat Tura sosté que, sense el compromís del món pagès, el catalanisme progressista no hauria dut Catalunya fins on ha arribat.

VICTÒRIA CARDONA

La receta del amor en pareja
Cúpula, 2018, 204 pàg.

Aquesta guia de navegació per a totes aquelles qüestions que enriqueixen o fan malbé una relació de parella ens submergeix en les diferents fases de l'amor. L'autora, Victòria Cardona, mestra especialitzada en orientació familiar, ens obsequia un retrat entranyable d'allò que veritablement importa en l'amor: la gestió de les emocions, la convivència, etc.

MARC RIBAS

Brutal. Les receptes de Marc Ribas
Cossetània, 2018, 158 pàg.

Un receptari amb els plats més saborosos, fàcils i sorprenents que us pugueu imaginar: àpats que es preparen en un moment, elaboracions per compartir amb els amics... fins a més de seixanta propostes fetes amb productes de mercat, coneguts per tothom, sense sofisticacions ni pressupostos exagerats. Tot amb l'objectiu que el resultat sigui sempre brutal!

CRÍTICA DE CINEMA

PEIO SÁNCHEZ

Director del Departament de Cinema
de l'arquebisbat de Barcelona

EL INSULTO

DIRECCIÓ: Ziad Doueiri
 INTÈRPRETS: Adel Karam,
 Kamel El Basha, Christine
 Choueiri, Camille Salameh,
 entre altres
 MÚSICA: Éric Neveux
 GÈNERE: drama
 110 minuts
 El Líban

Ningú no té el monopoli del sofriment

Nominada als Oscar a la millor pel·lícula de parla no anglesa, aquest film libanès —a pesar de la senzillesa de mitjans— presenta una realització excel·lent on la trama es desplega d'una manera inquietant, denunciant els estereotips de l'espectador. Com en les capes d'una cebra, aquesta història mínima ens condueix al centre dels conflictes humans i el seu ressò polític, allà on profundament s'amaguen, al cor de les persones.

El cineasta Ziad Doueiri viu al centre del conflicte. El Líban —en veïnatge amb Israel, Palestina i Síria— va viure una dura guerra civil (1975-1990) que va destruir el model de convivència de musulmans, drusos i cristians maronites i ortodoxos. L'any 2006 va ser el camp de batalla de la guerra entre Israel i Hezbollah. Avui l'ombra del conflicte plana constantment sobre aquest país.

Ja el 1998 Doueiri a *West Beirut* ens va explicar la història de dos adolescents musulmans, que durant la guerra del Líban despertaven a l'amor i s'enamoren de la mateixa noia cristiana. A *El atentado* (2012) vam assistir a un nou relat del conflicte, un cirurgià israelià d'origen palestí viu casat i feliçment integrat en la societat jueva. Un dia en un atemptat suïcida moren 19 persones, entre elles la seva dona, que,

per a sorpresa seva, resulta ser l'autora de l'explosió.

El insulto comença amb una ni-mietat aparent. Un palestí insulta un cristià que rega el seu balcó i que el mulla mentre treballa. El cristià, que viu ancorat en un rancor soterrat, li exigeix una disculpa que no arriba. La disputa es fa judicial, dos advocats en defensen les causes, una sensible a la causa palestina, i l'altra solidari amb la minoria cristiana. Les ressonàncies del cas tenen un abast polític i el conflicte es trasllada a una societat que viu amb les ferides obertes. L'equació conflicte personal-cause judicial-enfrontament polític serveix per mostrar l'enquistament i la gran dificultat per reconèixer una mínima empatia pel contrari.

El descobriment progressiu de la història de cada protagonista ens porta a prendre consciència de la gravetat i la complexitat de les causes, de la magnitud dels seus sofriments i dels riscos dels judicis precipitats i simplistes. La tesi del director té un fort rerefons humanista, l'arrel de la reconciliació està al cor de les persones. Per als partidaris dels esquemes ideològics la pel·lícula fa olor de simplisme, però, la reflexió resulta profètica. En tots els bàndols s'acumula el sofriment que cal drenar, i potser tot dependrà d'una mirada.

CRÍTICA LITERÀRIA

ROSA M. BOIXAREU
Síndica de Greuges de la URL

Mossé ben Nahman o Nahmànides

MIQUEL FAÑANÀS
Bonastruc, el jueu
Columna, 2017, 445 pàg.

Nahmànides o Ramban (acròstic de Rabbi Mossé ben Nahman); o bé, Bonastruc ça Porta com l'anomenaven els cristians en temps de Jaume I. Conseller del rei per voluntat d'aquest, va ser anomenat gran rabí de Catalunya participant en la Disputa de Barcelona (1263) amb el jueu convers Pau Cristià sobre l'arribada del Messies. Arran d'aquest fet ha de marxar cap a Israel per les greus tensions que es generaren; hi va morir el 1270. Les pàgines dedicades a tal controvèrsia mereixen atenta consideració. S'ha de conèixer un mínim d'història bíblica i un mínim de terminologia associada al judaisme (Talmud, midraix, hagadà...) per seguir el fil de la disputa.

Mossé, home savi, honest, rigorós, estudiós i autor prolífic, un munt de qualitats acompanyen la seva persona i les desenvolupa al llarg de la vida, una vida marcada per l'experiència de quan era infant i en veure cremar viu un amic del seu pare, en sàbat, no en fa motiu d'odi o venjança, sinó de reflexió serena perquè «buscar dreceres violentes només pot conduir a la tristor i la dissort» (p. 35).

Per les pàgines del llibre es passen un munt de personatges que atrauen l'atenció: per exemple, Eleonor de Castella i Violant d'Hongria, les amants del rei, la mare i la dona de Mossé, Bruniselda, la majordoma; Maimònides, admirat per Nahmànides malgrat la discrepància; Issaac, el Cec, amb qui se'l fa coincidir a Narbona; Raimon de Penyafort, amb qui col·labora en la redacció del text legal del nou orde de Nostre Senyora de la Mercè; Ramon Llull, amb una suposada amistat no documentada però que posats a novel·lar l'autor s'atreveix a fer-li posar per escrit una adhesió a les seves tesis; deixo per al final la figura del gran inquisidor Nicolau Eimeric, que no aconsegueix la condemna de l'obra de Llull; mor sol i abandonat com volent fer realitat aquella dita de «tal faràs, tal trobaràs». Però ja sabem que això no és ben bé així.

RAUXA

Un desert contemporani (I)

EDUARD BRUFAU

Mai com ara l'Església catòlica havia estat tan diversa ni havia acollit dins seu una varietat tan àmplia d'espiritualitats i carismes. Aquesta pluralitat mantinguda harmònicament dins de la unitat eclesial sembla idònia per a un temps en què el desert de la secularització avança veloçment; malgrat l'inhòspit erm exterior —sembla dir-nos l'Església— dins meu hi ha lloc per a tothom, tingui l'espiritualitat que tingui.

El catòlic contemporani experimenta fàcilment aquesta riquesa de la mà dels nous moviments i les prelatures personals, dels sectors que volen ser més tradicionals o dels que pretenen ser més innovadors, dels que participen d'un carisma o d'un altre, etc. Aparentment, doncs, el catòlic ho té fàcil: només cal que esculli entre aquesta gran varietat de dons eclesials per trobar-hi el seu lloc. Però aquesta lògica que identifica capacitat d'elecció del fidel amb capacitat d'inclusió de l'Església es mostra inquietantment feble en el dia a dia de molts cristians catòlics; ni que es fundessin mil moviments, la inclusió no creixeria mai en la mateixa proporció. Potser perquè aquesta riquesa no és tan diversa com sembla, o tal vegada perquè la lògica sumatòria no funciona en una realitat espiritual com és l'Església, una part no pas petita de fidels no troba saciades les seves inquietuds espirituals i de vida comunitària ni en les parròquies ni en cap corrent eclesial.

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 20 de maig**, a les 18.00, concert de Raval Simfònic amb obres de Bernstein, entre altres. Aportació voluntària a favor de la Fundació Manos Providentes; el **dissabte 26**, a les 18.00, concert solidari de The Harry Ensemble i el cor Signum amb obres de Haydn i Pergolesi. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

CARMELITES

El **dilluns 21 de maig**, a les 20.00, trobada del grup Carmel Ecumènic i Interreligió als Carmelites de Badalona.

PREGÀRIA

El **dimarts 22 de maig**, a les 19.00, pregària, música i silenci a la sala del Càntic del convent dels Caputxins de Sarrià (c/ Cardenal Vives i Tutó, 2 – Barcelona).

AMICS DELS ÀNGELS

El **dijous 24 de maig**, a les 18.30, conferència de Fernando Pérez sobre *La sabiduría angélica en el pensamiento de Swedenborg* a la sala Sant Jordi del Seminari de Barcelona (c/ Diputació, 231). Donatiu: 8 euros.

BÍBLIA

El **dijous 24 de maig**, a les 19.00, conferència *Maria de Magdala* amb Antoni M. Vilarrubias a la sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret (c/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

El **divendres 25 de maig**, a les 19.00, cicle de cinema Ignasi Salvat amb la pel·lícula *Un doctor en la campaña*. Més informació: tel. 933 172 338.

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dissabte 26 de maig**, a les 9.45, taller de cal·ligrafia *Iniciació a la lletra carolina* amb Conxa Adell (tel. 923 028 915).

GUILLEM ROVIROSA

El **dissabte 26 de maig**, a les 10.00,

VIII Jornades d'homenatge a Guillem Rovirosa *La formació i la promoció del laïcat per l'evangelització del segle XXI* amb Guillermo Navarro. Parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina de Barcelona.

Girona

SANTA MARIA DEL COLLELL

El **divendres 26 de maig**, trobada dels A.A.A.A. i Amics del Collell: a les 11.30, arribada i salutació a l'esplanada de l'església; a les 12.00, missa en sufragi dels difunts; a les 13.00, assemblea de l'associació; a les 14.00, dinar (tel. 972 574 735).

Sant Feliu de Llobregat

GRUPS DE DIÀLEG

El **dilluns 21 de maig**, a les 21.00, conferència *Els cristians perseguits avui* amb Marta García (ACN). Sala parroquial Mn. Joan Vinyeta de Vilafranca del Penedès (tel. 630 110 712).

Solsona

MUSEU DIOCESÀ I COMARCAL

Fins al **diumenge 24 de juny**, es pot visitar l'exposició *Se'n parlave... i n'hi havie*. Bruixeria a les terres de Ponent i Pirineu.

Terrassa

CENTRE CULTURAL MARATA

El **diumenge 27 de maig**, a les 10.00, concert de violí (Christian Chivu) i violoncel (Magdalena Cristea) a la parròquia de Santa Coloma de Marata – les Franqueses del Vallès.

Vic

MUSEU EPISCOPAL

El **diumenge 20 de maig**, a les 12.00, recorregut medieval (tel. 038 693 360).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Per la missió dels laics

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions

Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

[f/catalunyacristiana](https://www.facebook.com/catalunyacristiana)

[@catcrist](https://twitter.com/catcrist)

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: *Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire*

Lingüista: *Montserrat Pibernat*

Arxiu i fotografia: *Eulàlia Grande*

Corresponsals: *Víctor Gay, GIRONA; Miquel Àngel Martín, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM*

Col·laboradors d'aquesta setmana: *Natàlia Aldana, Pilarín Bayés, M Carmen Belda, Rosa M. Boixareu, Agustí Codinach, Jordi Gaya, Joan Guiteras, Josep M. Massana, Joan A. Mateo, Manuel Milián, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, F. Xavier Parès, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Lluís Serra, Rafael Serra, Valentí Serra, Lluís Solà, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja*

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: *Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa*

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura*

Administració: *Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)*

Autoedició i compaginació: *Carlos Aguado*

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.*

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

CARME MUNTÉ

Entre la vida i la tragèdia (Claret), de Xavier Andreu, són les memòries d'una dona que, sota el pseudònim de Violeta, narra les vicissituds de la seva vida, marcada des del minut zero per la tragèdia i que arrenca amb una frase demolidora: «Els meus pares mai no em van estimar.» És a partir d'aquesta duríssima constatació que la Violeta ha de procurar construir la seva personalitat, marcada per altres fets dramàtics com la guerra civil, la postguerra i la dictadura franquista. Li caldran molts esforços per intentar pair la manca d'amor, i és aquí on tindrà un paper decisiu la psicoteràpia, la descoberta de la fe i l'amistat de moltes persones que l'ajudaran.

El llibre aborda en forma de memòries la biografia particular d'una dona que s'amaga sota el nom fictici de Violeta, però quins són els temes universals que hi trobem?

Són els temes universals, els vitals, els de tots, els de sempre, que, com bé diu el títol, en ella prenen una dimensió tràgica, i que ha d'afrontar amb una fortalesa immensa. En ella i per atzar, la vida s'encrua fins a l'extrem, fins a punts inimaginables, malauradament reals. Ha d'encarar aquesta realitat buscant la manera de compensar tot allò que no ha rebut, i paradoxalment se'n surt. La Violeta lluita, des de la perspectiva de dona, per trobar l'amor dels pares, per ser reconeguda pel seu propi valor, per trencar amb imposicions familiars, per trobar espais minsos de felicitat, per recuperar el seny en el més fosc de la depressió, per donar valor a la seva pròpia existència malgrat els episodis més ignominiosos...

La vida de la Violeta està marcada per la tragèdia. La descoberta de la fe que va suposar per ella?

En una lluita contra el seu pas-sat familiar, la fe va suposar per a ella, literalment, perdre la vida per guanyar-la. La Violeta troba la fe en el moment més lúgubre de la seva existència, de la mà d'un capellà diocesà que, lluny de tot pressupòsit,

Xavier Andreu, autor d'«Entre la vida i la tragèdia»

«La fe va suposar per a la Violeta, literalment, perdre la vida per guanyar-la»

no la jutja, encara menys la condemna, sinó que l'escolta i l'acull en la seva misèria, i li dona l'aigua de la vida. I ella s'hi aferra com a un ferro roent, perquè l'alternativa és l'abandó en la mort, i es converteix en la Samaritana.

Per què la Violeta va voler que les seves memòries es fessin públiques?

La Violeta va escriure els seus records personals com a part d'un procés terapèutic. Va ser a posteriori que, en la perspectiva de la seva mort, li va incomodar pensar que passaria si els seus manuscrits anaven a parar a unes mans inadequades. Va ser aleshores quan deixà les llibretes en mans d'una amiga de confiança, i a partir d'ella van arribar a les meves mans. En veure la potència de tot allò que hi escrivia, a través d'aquesta amiga comuna, li vaig demanar permís per elaborar aquestes memòries ara publicades, i ella ho va acceptar de bon grat,

com a últim acte de generositat, amb la pretensió que, si es coneixia la seva vida, aquesta podria il·luminar algú en la seva existència. I crec que la va encertar. Només m'imposà un requisit: que conservés el seu anonimat; el que la preocupava era que algun dels seus familiars vius arribessin a saber algunes de les coses de la seva vida que hi explico.

Quin creus que és el fet que va marcar més profundament la seva biografia?

Sens dubte, la seva estada a l'estranger, com a emigrada, treballant-hi, més dur que mai. Aquest període de la seva vida li suposà un daltabaix tan gran que li trencà absolutament els paràmetres vitals, i li van arruïnar la major part de les perspectives personals que fins aquells moments podia arribar a albirar. Ella, en tornar-hi, com la dona resilient que sempre va ser, després de tastar la mort també va ressuscitar.

VII NIT de Ràdio Estel i «Catalunya Cristiana»

Agustí Codinach

Divendres 1 de juny del 2018

Presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal JOAN JOSEP OMELLA

20 h Santa Maria del Mar, actuació Orfeó Badaloní i Esbart Sant Jordi de l'Orfeó Badaloní

21.30 h Sopar a la Casa Llotja de Mar, c/ Passeig d'Isabel II, 1, de Barcelona

PREU:

50 euros: concert + sopar

10 euros: concert

c/c: "la Caixa"

ES88 2100 3013 2522 00406287

A l'hora de fer l'ingrés, cal indicar nom, cognoms i telèfon.

El resguard del banc és l'entrada per al concert i el sopar.

Les places són limitades. Es poden adquirir fins al 25 de maig.

L'entrada per assistir únicament al concert també es pot adquirir a Santa Maria del Mar per un preu de 10 euros, des d'ara i fins al mateix dia del concert.

Més informació: tel. 934 092 770 - lanit@radioestel.cat - lanit@catalunyacristiana.cat